

Universiteit Hasselt | MAGAZINE

België - Belgique
PB
3500 Hasselt 1
12/867

afgiftekantoor
3500 Hasselt 1
erkenning: P303505



Internationalisering@uhasselt

INHOUD

03 WOORD VOORAF

04 “INTERNATIONALISERING ZIT IN ONS DNA”
Jonge rechtenfaculteit kiest resoluut voor internationale insteek

06 NIEUWS

08 ALS VERWONDERING TOT ONTDEKKING LEIDT...
Sabbatical leave creëert kansen voor topwetenschappers

10 EUROPA



12 ZOMERSCHOOL IN MANCHESTER
Virtuality in Reality

14 JONGE CONGRESWOLVEN VOOR DE LEEUWEN
Doctoraatsstudenten maken hun debuut op internationaal congres

16 AZIË

18 CHINA OP JE CV OPENT DEUREN
Een bruisende economie,
een opportuniteit voor jonge professionals

20 JAPAN, VERFRISSEND VERRASSEND
Onderzoeker in het land van de reizende zon

22 AFRIKA



24 GEEN DRUPPEL OP EEN HETE PLAAT!
VLIR-UOS-project maakt een verschil in Congo

26 AMERIKA



28 DE PARADOX VAN DE ULTIEME KANS
Onderzoeksmobiliteit versus gezin

30 SAMEN GRENZEN VERLEGGEN
Internationale samenwerking: een must voor elke universiteit!

32 DE WERELD@UHASSELT

34 “MEE BOUWEN AAN DE TOEKOMST VAN MIJN LAND”
Studenten uit ontwikkelingslanden volgen masteropleiding *Biostatistics* aan UHasselt

36 VERKEERSONGEVALLLEN REMMEN DE ONTWIKKELING VAN EEN LAND
Verkeersveiligheid, een internationaal issue

38 UHASSELT IN ACTION

COLOFON

Eindredactie: Koen Santermans

Redactie: Ann T'Syen

Vormgeving: Dave Bosmans

Mouch Hendrickx

Fotografie: Marc Withofs

Druk: Profeeling

Verantwoordelijke uitgever:

Marie-Paule Jacobs

beheerder UHasselt

Universiteit Hasselt | Campus Diepenbeek
Agoralaan | Gebouw D | BE-3590 Diepenbeek

WOORD VOORAF



Internationalisering is meer dan een modewoord. Het is een essentieel kenmerk van elke universiteit. Een naar buiten gerichte blik is immers noodzakelijk voor onderwijs en onderzoek op topniveau.

Onderzoek is per definitie internationaal. Dat stopt niet aan de landsgrenzen. Onderzoekers uit de hele wereld zoeken elkaar op, wisselen ideeën uit en werken samen aan projecten. Enkel door de krachten te bundelen, komen ze weer een stap vooruit. Universiteit Hasselt zet niet alleen in op fundamenteel onderzoek, maar ook op innovatie. Want als regionale universiteit willen wij voor de regio Limburg een knooppunt zijn in het internationale innovatieweb van onderzoeksinstituten, bedrijven en non-profitorganisaties. Een ambitieuze rol die we enkel goed kunnen vervullen, wanneer onze onderzoekers een breed internationaal netwerk kunnen uitbouwen. Een netwerk, waaraan ook onze studenten actief kunnen participeren.

Want niet alleen de universiteit is een groot internationaal dorp. Ook de wereld daarbuiten wordt almaar globaler. De organisaties waarin onze afgestudeerden terechtkomen, zijn vaak internationaal actief. Als universiteit willen wij onze studenten zo goed mogelijk klaarstomen voor een boeiende professionele loopbaan. Daarom wapent Universiteit Hasselt haar studenten niet alleen met een brede academische vorming, maar investeren wij ook graag in stevige *employability skills*: teamwork, timemanagement, communicatievaardigheden, business en stakeholder awareness,... En in deze geglobaliseerde wereld hoort ook internationale ervaring in dat rijtje thuis.

Universiteit Hasselt is op dit moment al sterk geïnternationaliseerd. Maar liefst 7.5% van onze bachelor- en masterstudenten komen niet uit België. En dan laten we onze studenten uit schakel- en voorbereidingsprogramma's nog buiten beschouwing. Voor onze doctoraatsstudenten liggen die cijfers nog veel hoger: 1 op 3 doctorandi komen uit het buitenland. Met deze cijfers staat de UHasselt mee aan de top in Vlaanderen.

UHasselt gaat internationaal! Onze studenten, alumni, doctorandi, onderzoekers en professoren zijn actief in alle hoeken van de wereld. Onze Erasmusstudenten, onderzoekers, gastprofessoren, sprekers op internationale congressen,... zetten Universiteit Hasselt op de wereldkaart. In dit magazine tonen wij u ons internationaal gezicht. We nemen u mee, van continent tot continent, op ons internationaal avontuur.

Rector Luc De Schepper

“INTERNATIONALISERING ZIT IN ONS DNA”

Jonge rechtenfaculteit kiest resoluut voor internationale insteek



Rechten is nog een jonge faculteit in opbouw. Toch trekt de opleiding voluit de kaart van internationalisering. Sterker nog, internationalisering is het fundament waarop de faculteit haar onderwijs en onderzoek bouwt. En dat zie je! Zowel inhoudelijk aan haar curriculum, als in de actieve opstart van uitwisselingsprogramma's die werken.

Internationale wind

“Het is logisch dat we in onze opleiding duidelijk kiezen voor een internationale oriëntering. Het recht zelf is de laatste jaren heel erg geïnternationaliseerd. En dat is meer dan een tijdelijk verschijnsel,” vertelt professor Charlotte Declerck. “De Europese integratie, de multiculturele samenleving en de groeiende rol van niet-staatelijke actoren zetten de dominantie van het nationale recht onder druk. En het Europese recht wordt op zijn beurt beïnvloed door diverse nationale rechtstelsels. Uit deze kruisbestuiving is een geheel van gemeenschappelijke normen en beginselen ontstaan dat geldt in alle lidstaten van de Europese Unie, een Europese *common law*. En precies die *common law* nemen we als uitgangspunt in onze bacheloropleiding. Als de wereld ons dorp is, en Europa onze straat, dan moeten we studenten wapenen om er te wonen en te werken.”

Legal English en français juridique

“Rechten is een tUL-opleiding, een samenwerking tussen de universiteiten van Hasselt, Maastricht en Leuven. Internationalisering zit echt in ons DNA! Een groot voordeel voor onze studenten die tijdens hun studie les krijgen van docenten van andere universiteiten. Docenten met pakken internationale ervaring,” vertelt Ingrid Vrancken. En omdat je in die globale wereld niet ver komt met Nederlands alleen, wordt de vreemdetalenkennis van studenten al in de bacheloropleiding stevig bijgespijkerd. *Legal English en français juridique*: geen enkele student ontsnapt eraan. “In de masteropleiding wordt zelfs een groot deel van het vakkenpakket in het Engels gedoceerd”, gaat professor Declerck enthousiast voort. “Een prima opstap voor onze studenten met internationale ambities, én interessant voor buitenlandse studenten die hier in Hasselt een uitwisselingsprogramma willen volgen.”

Hello world! Bye bye kerktoren!

Studeren in het buitenland: dat biedt alleen maar voordelen. “Het is de ideale manier voor studenten om hun taalvaardigheid te stimuleren, hun sociale vaardigheden tot een hoger niveau te tillen en internationale netwerken op te bouwen. En dan hebben we het nog niet over de ongehoofde troef die zo'n internationale studie-uitwisseling betekent op je cv,” aldus professor Declerck. “Voor studenten Rechten werkt zo'n uitwisseling bovendien erg horizonverruimend. Het geeft hen de kans om zelf eens heel concreet de verschillen te ervaren tussen onze Belgische situatie en de rechtssituatie in andere landen.” De faculteit Rechten wil een studieverblijf in het buitenland erg stimuleren. En ze is ambitieus: tegen 2020 zou ongeveer een kwart van de Hasseltse afgestudeerden een semester in het buitenland moeten hebben gestudeerd.

Europa, here we come!

“Op dit moment focussen we vooral op studie-uitwisseling binnen Europa,” legt professor Declerck uit. “Dat is een strategische keuze omdat we nog volop in de opstartfase zitten. Het sluiten van bilaterale akkoorden vraagt heel veel tijd voor landen buiten Europa. En voor een faculteit in oprichting is dat een extra uitdaging.” Bij de selectie van hun Europese partneruniversiteiten gaan ze niet over één nacht ijs. Ingrid Vrancken: “We gaan heel bewust op zoek naar kleinere, jongere universiteiten met een gelijkaardig onderwijssysteem. Universiteiten waar we onze studenten met een gerust hart naartoe kunnen sturen. Hier in Hasselt kiezen we heel overtuigd voor probleemgestuurd onderwijs. Wij zien dan ook graag dat die aanpak zo mooi mogelijk doorgetrokken wordt tijdens hun studieverblijf in het buitenland.”

Pioniersgeest bij studenten en docenten

“Dat we een jonge opleiding in volle opbouw zijn, maakt het soms niet eenvoudig om vanaf nul een heel internationaal programma op

te starten. Toch ervaar ik dat jeugdige karakter van onze faculteit vooral als iets positiefs”, vertelt professor Declerck. “Overall voel je hier die frisse wind, die nieuwe dynamiek, die pioniersmentaliteit. Zowel bij studenten als docenten. Studenten zijn superenthousiast en willen onder elk project mee hun schouders zetten. Ook in dat internationale verhaal stappen ze maar al te graag mee. Ze komen nu al aankloppen om te informeren naar de mogelijkheden voor buitenlandse studieverblijven in hun masterjaren. Ze helpen mee infomarkten organiseren, komen gepassioneerd naar studiedagen. Schitterend toch, die betrokkenheid!”

“**Als de wereld ons dorp is, en Europa onze straat, dan moeten we studenten wapenen om er te wonen en te werken.**”

“Ook bij onze docenten is die *spirit* heel duidelijk voelbaar. Zij gaan vaak naar het buitenland: om congressen bij te wonen of gastcolleges te verzorgen. En hun publicaties zijn internationaal”, zegt Ingrid Vrancken. “Promotoren stimuleren hun doctoraatsstudenten heel erg om internationale ervaring op te doen. Veel doctoraatsonderzoeken omvatten een rechtsvergelijking. En dan is het toch ideaal om ter plaatse inspiratie te gaan putten! Onze Toon Moonen is in

die context ons grootste succesverhaal: hij sleepte de prestigieuze *Frank Boas Scholarship* en een gerenommeerde B.A.E.F.-beurs in de wacht.”

Groter, verder, breder

“In de toekomst willen we met ons internationaal programma nog een stap verder gaan. Binnen Europa zien we dat zomerscholen steeds belangrijk worden. We inventariseren wat er op dat terrein allemaal gebeurt en informeren we onze studenten zo goed mogelijk. Maar op dit moment gaat het enkel nog maar om individuele

initiatieven. In de toekomst kan het interessant zijn om zelf een zomerschool te organiseren”, aldus professor Declerck. “En onze ambities reiken verder dan Europa,” vertelt Ingrid Vrancken, “In een latere fase willen we ook studenten uit ontwikkelingslanden laten instromen en grondig onderzoeken wat stagemogelijkheden bij bijvoorbeeld *Advocaten Zonder Grenzen (ASF)* concreet kunnen opleveren. Dit is slechts het begin!”

“KIEZEN TUSSEN YALE EN HARVARD? DAT WAS EEN LUXEPROBLEEM!”

Toon Moonen, FWO-onderzoeker aan de UHasselt, wou in het kader van zijn doctoraat graag naar de Verenigde Staten. “Als jurist is het immers bijzonder interessant om te kijken hoe andere landen met gelijkaardige problemen omgaan,” vertelt hij. De B.A.E.F. kende hem een beurs toe en hij kreeg een toegangsticket tot Yale University. Een unieke kans, denk je dan. Maar het succesverhaal van Toon Moonen bleek nog groter toen hij ook de *Frank Boas Scholarship for graduate study* in de wacht sleepte.

Diversiteit inspireert

“Elk jaar wordt er over alle universiteiten en opleidingen heen slechts één Belgische student geselecteerd voor de Boas-beurs. Ik vond het een hele eer dat Harvard University mij uitkoos en heb dan ook niet lang getwijfeld,” zegt Moonen. “Ik zit nu halfweg in mijn programma en het is ongelooflijk boeiend. Niet alleen omwille van de specifieke vakken die ik kan volgen, maar ook door de contacten die ik leg. Een interessante mix van internationale academici met heel verschillende juridische achtergronden. Dat inspireert!”

De Verenigde Staten, een land met veel gezichten

“Er bestaan heel wat vooroordelen ten opzichte van Amerikanen. In sommige clichés zit een grond van waarheid. In andere gevallen draait de realiteit toch weer anders uit. Amerika is een groot land en het heeft heel veel verschillende gezichten. Het is even

divers als ons continent: van België tot Oekraïne en van Griekenland tot Finland. Toch zien Europeanen dat niet altijd zo”, vertelt een enthousiaste Moonen. “Ik heb Amerikanen leren kennen als gezellige babbelaars die heel open zijn. Aan de universiteit blijkt dat bijvoorbeeld ook uit de voortdurende directe interactie met studenten. Discussies met studenten zijn hier echt de standaard. Het onderwijsmodel van UHasselt sluit hier eigenlijk verrassend nauw bij aan. Vaak les in kleine groepen, actieve deelname aan discussies, ... We zijn dus goed bezig!”



NIEUWS

Erasmus voor Iedereen! Programma 2014-2020

Tot vijf miljoen mensen kunnen in het buitenland studeren



Met het nieuwe programma van de Europese Unie voor onderwijs, opleiding, jeugd en sport wil de Europese Commissie tot vijf miljoen mensen de kans geven om in het buitenland te studeren. En dat is bijna tweemaal zo veel als nu. De naam van het nieuwe programma? *Erasmus voor Iedereen!*

Meer middelen, meer kansen

Erasmus voor Iedereen stroomlijnt de zeven bestaande uitwisselingsprogramma's in één globaal programma: *Leven lang leren (Erasmus, Leonardo da Vinci, Comenius, Grundtvig), Jeugd in Actie, Erasmus Mundus, Tempus, Alfa, Edulink* en het bilaterale

samenwerkingsprogramma met geïndustrialiseerde landen. Op die manier moet het makkelijker en efficiënter worden om een beurs aan te vragen en die gebundelde aanpak moet overlapping en versnippering verminderen.

Er komen ook extra middelen. In totaal stelt de Europese Commissie 19 miljard euro ter beschikking voor het nieuwe programma 2014-2020. Dat is een verhoging van ongeveer 70 procent ten opzichte van de huidige begroting van zeven jaar. Tweederde van de steun is bestemd voor mobiliteitsbeurzen die kennis en vaardigheden bevorderen.

Grote internationale namen op wetenschappelijke conferentie

De zonnecellen van de toekomst? Die kan je printen!



Je iPod opladen in je schoudertas op zonne-energie? Of een grote zonne-raamfolie in de kleuren van je bedrijf? Je kan het zo gek niet bedenken of het is mogelijk. Folies met printbare zonnecellen zijn de toekomst. En in het onderzoek naar deze nieuwe generatie zonnecellen heeft UHasselt een internationaal erkende expertise.

Internationale toponderzoekers

Deze zonnecellen van de toekomst waren het onderwerp van het internationale wetenschappelijke congres "Photovoltaics at the nanoscale", dat van 24 tot en met 28 oktober 2011 werd georganiseerd aan de Universiteit Hasselt. "Hoewel wereldwijd heel veel mensen bezig zijn met zonne-energie, vormt die topgroep onderzoekers die vooruitstrevend werkt rond die nieuwe generatie zonnecellen een kleine gemeenschap. Een internationaal dorp waarin iedereen hunkert naar nét dat stukje kennis dat nodig is om de puzzel af te maken. Enkel door samen te komen, geraken we weer een stap verder", zegt professor Vanderzande, directeur van het Instituut voor Materiaalkunde (IMO) van UHasselt. Op het congres bogen toponderzoekers van Stanford University tot Saoedi-Arabië zich een week lang over deze nieuwe generatie zonnecellen.

QuESD wint Unizo European Export Award

QuESD NV won op 25 november 2011 de Unizo Export Award voor bijzondere exportprestaties in Europa. Een mooie erkenning voor het jonge en dynamische bedrijf dat haar roots heeft in het Expertisecentrum Digitale Media (EDM) van de Universiteit Hasselt.

Softwarebedrijf QuESD ontwikkelt softwareoplossingen voor problemen die nog nooit eerder werden opgelost. Daarnaast ontwikkelt de jonge onderneming ook eigen producten en diensten die ook in het buitenland erg gesmaakt worden. In de relatief korte tijd dat QuESD actief is, bouwde het softwarebedrijf al een uitstekende reputatie als solution provider op. Grote namen als Siemens, Phillips, Barco, Avaya, AGFA en Alcatel mogen zij al tot hun klantenkring rekenen.

“De *Unizo Export Award* was voor ons echt een blijk van waardering. Ook voor de mensen die achter de schermen belangrijk werk leveren,” zegt Eddy Schuurmans, gedelegeerd bestuurder. “Naar buiten toe opent het weer heel wat nieuwe deuren. Het geeft ons

jong bedrijf extra visibiliteit. De prijs stimuleert ons ook om nog meer de kaart van de internationalisering te trekken. Want als je de ambitie hebt als bedrijf om te groeien, kan je maar beter kiezen voor een markt die groot genoeg is.”



Pegasusproject haalt buitenlandse topwetenschappers naar Vlaanderen Toponderzoek internationaliseert

Wetenschappelijk onderzoek stopt niet aan de landsgrenzen. Mobiliteit is voor de huidige generatie wetenschappers van groot belang. Daarom zet het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek (FWO) verder in op internationalisering. Met het Pegasusproject haalt het FWO 90 extra buitenlandse postdoctorale onderzoekers naar Vlaanderen. Een verrijking voor de onderzoekers in kwestie. En een meerwaarde voor onze Vlaamse universiteiten.

Pegasus en Odysseus

Het Pegasusproject richt zich op beginnende onderzoekers die hun doctoraat net op zak hebben. Het is perfect complementair met het meer dan succesvolle Odysseus-programma waarmee het kruim van ervaren internationale toponderzoekers naar onze regio komt.

Vlaamse en Waalse doctoraatsstudenten slaan de handen in elkaar

De kloof tussen Vlamingen en Walen is zelden groter geweest dan vandaag. Elke gemeenschap spreekt zijn eigen taal en heeft zijn eigen cultuur. Maar met slechts 40 kilometer tussen UHasselt en Universit  de Liège zagen Vlaamse en Waalse doctoraatsstudenten opportuniteiten om samen te werken. Met Mob-i-doc slaan ze de handen in elkaar. Want gebundelde krachten kunnen meer!

100% Belgisch, voor en door doctorandi

Het zijn de doctorandi zelf die hun schouders onder dit project hebben gezet. Met Mob-i-doc willen ze niet alleen de intergemeenschappelijke mobiliteit vereenvoudigen en intensifiëren. Ze willen ook hun taalkennis verbeteren en bruggen bouwen tussen de Vlaamse en Waalse cultuur. De kick-off van het netwerk vond plaats op maandag 12 december 2011 in het Château de Colonster van de Universiteit Luik. *To be continued...*



ALS VERWONDERING TOT ONTDEKKING LEIDT...

Sabbatical leave creëert kansen voor topwetenschappers

Diepe verwondering over de ons omringende wereld, oneindige fascinatie voor natuurkundige wetten en een onstilbare honger naar nieuwe ontdekkingen: dat is wat UHasselt-professor Christian Van den Broeck drijft. Met zijn onderzoek in het domein van thermodynamica van kleine systemen bereikte hij internationaal een grote doorbraak. Dat het belangrijk is om deze nieuwe ideeën en inzichten breed te verspreiden, vindt ook het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek (FWO). Met een *sabbatical leave* geven zij hem de tijd en de mogelijkheden om verder te werken aan dit waardevol onderzoeksproject. Een unieke kans!

Verrassend vernieuwend

De ontdekking hoe een bal zich beweegt onder de zwaartekracht gaat helemaal terug tot Newton, maar er is zoveel dat we nog niet begrijpen. De theoretische fysica wil de wereld rondom ons zo goed mogelijk doorgronden. Het is een poging om de meest basale, natuurkundige wetten of theoretische principes in kaart te brengen. “Er zijn enorm veel dingen ontdekt de laatste eeuw, en al die dingen zijn absoluut de moeite waard om verder te onderzoeken. Maar wat wij bestuderen is echt fundamenteel, en heel vernieuwend”, zegt professor Van den Broeck. “Het is ongelooflijk fascinerend om nieuwe dingen te ontdekken. Een goed gestelde vraag, een fris idee, een nieuw inzicht,... Dat leidt telkens weer tot onverwachte wendingen en verrassingen.”

Theorie opent nieuwe deuren

Professor Christian Van den Broeck verricht fundamenteel onderzoek in het domein van de thermodynamica van de kleine systemen. “Het is de eerste keer in mijn leven dat ik werk aan iets dat zo nieuw en fundamenteel is, en tegelijkertijd zoveel perspectieven biedt”, vertelt de gepassioneerde professor. “Thermodynamica is een theorie die al bestaat voor grote systemen en voor systemen in evenwicht. Maar de theorie voor kleine systemen is zo vernieuwend dat ze ook voor andere wetenschappers weer heel wat kansen kan creëren. Het is een onderwerp dat enorm veel mensen interesseert en aanbelangt.” Van den Broeck wil deze theorieën nu breder verspreiden door de publicatie van een boek. “Op die manier kunnen weer andere wetenschappers in andere domeinen ermee aan de slag. Want



“Wetenschap en onderzoek stopt niet aan de grens.”

mijn onderzoeksresultaten openen ook voor hen weer veel nieuwe deuren. Mijn *sabbatical leave* geeft mij meer tijd om aan dit heel specifieke waardevolle project te werken.“

Onderzoek, een internationaal dorp

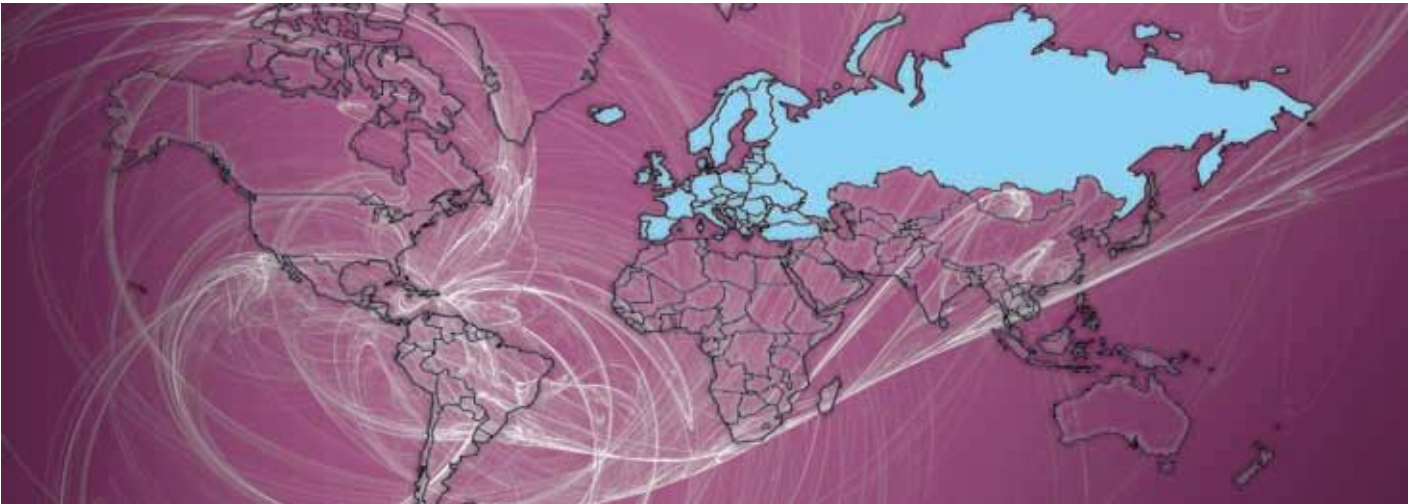
“Mobiliteit en onderzoek zijn altijd heel intens met elkaar verweven. In mijn onderzoeksdomein gaat het wereldwijd om heel kleine groepen wetenschappers, vaak zelfs om individuen die zich over dezelfde materie buigen. Onderzoekers vormen een kleine, heel aparte, internationale gemeenschap. Wetenschap en onderzoek stopt immers niet aan de grens. Met het *European Science Foundation*-netwerk “*exploring the physics of small devices*” waar ik voorzitter van ben, organiseren we jaarlijks zo’n 10 tot 15 congressen in Europa. Mijn naaste medewerker voor dit project is een wetenschapper uit Luxemburg. En ik ga ook vaak naar Amerika om met collega’s-vakgenoten te overleggen.”

Van Luxemburg tot Tokyo

“Het is een misvatting dat je in het kader van een sabbatical leave een heel jaar naar het buitenland moet. Als Belgische universiteitsprofessor zou dat gewoonweg niet haalbaar zijn. Er zijn zoveel taken die je niet kan schrappen,” gaat Van den Broeck voort. “Volgend academiejaar ga ik in functie van mijn *sabbatical* wel verschillende keren naar het buitenland. Naar Luxemburg, San Diego, Madrid en Tokyo bijvoorbeeld. En dat is logisch, want mobiliteit is intrinsiek verbonden aan onderzoek. Voor wetenschappers en onderzoekers is dat internationale aspect een onmisbare schakel om vooruitgang te kunnen maken. Wereldwijd zijn er immers maar een paar mensen die zich met dezelfde materie bezighouden. We zijn tegelijkertijd vrienden en concurrenten, maar we kunnen niet zonder elkaar. De stap die ik met mijn onderzoek vooruit zet, inspireert weer een andere collega elders. We zijn een internationaal dorp waarin iedereen hunkert naar nét dat stukje kennis dat nodig is om de puzzel af te maken. Enkel door samen te komen en ideeën uit te wisselen, geraken we weer een stap verder.”



EUROPA



"Mijn verblijf in Finland heeft mijn horizon verruimd"

"Ik kwam in november 2011 in Finland aan. Veel sneeuw, ijzige temperaturen en vroege duisternis. Het was even wennen. Maar mijn buitenlandse ervaring heeft mij in positieve zin veranderd. Het heeft mijn horizon

verruimd, mijn wereld vergroot. Ik durf nu verder kijken dan België alleen. In het buitenland gaan werken is sindsdien echt geen taboe meer voor mij!



Europeanen staan allemaal nog wat vreemd naar elkaar te kijken. Maar als je zeven maanden doorbrengt met mensen uit alle hoeken van de wereld, zie je pas echt in hoe belangrijk internationalisering is. Je leert van elkaar. Op alle mogelijke gebieden."

Joris Comhair, alumnus, deed een onderzoeksstage in Kuopio (Finland)

"Samen zetten we een stap vooruit!"

"We werken al meer dan 20 jaar met Polen samen. Zwavel in steenkool: daar is het allemaal mee begonnen. Hun kennis en expertise op dat terrein stoelt op een jarenlange traditie. Dat maakte het voor ons dan ook zeer interessant om hun bevindingen mee in ons onderzoek te betrekken. Intussen is het onderzoek wat geheroriënteerd. Op dit moment werken we vooral samen rond valorisatie van afval met een hoog percentage aan organisch materiaal en biomassa. In dit kader hebben we ook een bidiplomeringsproject met Polen lopen, waardoor heel wat Poolse doctorandi gedeeltelijk hier in Hasselt aan hun doctoraat kunnen werken.

De samenwerking met Polen is van in het begin heel vlot en aangenaam geweest. De voorbije 20 jaar heeft het land een hele evolutie doorgemaakt. Sinds Polen het juk van de Russische overheersing van zich afgeworpen heeft, ontwikkelde het land zich - dankzij Europese steun - aan een razend tempo. Als je nu door hun labo's wandelt, zie je dat ze hun achterstand helemaal hebben ingehaald.

De wetenschappelijke meerwaarde van onze samenwerking is enorm! Elke universiteit heeft haar eigen specialisatie, haar eigen

technologie en expertise. Voor het gebruik van actieve kool (die we via pyrolyse uit afvalstromen bekomen) en voor rookgas- en (afval)waterzuivering brengen we elkaars ervaringen efficiënt samen. Onze technologieën en expertises vullen elkaar perfect aan. En dat werkt inspirerend! Op die manier zetten we samen weer een stap verder. En daar vaart uiteindelijk iedereen wel mee!"

Prof. dr. Jan Yperman, onderzoeksgroep Toegepaste en Analytische Chemie (TANC), mede-coördinator bidiplomeringsproject met Polen, gaf ook al les aan de partnerinstelling in het kader van docentmobiliteit en begeleidde samen met XIOS-masterthesissen binnen de Erasmusfinanciering.

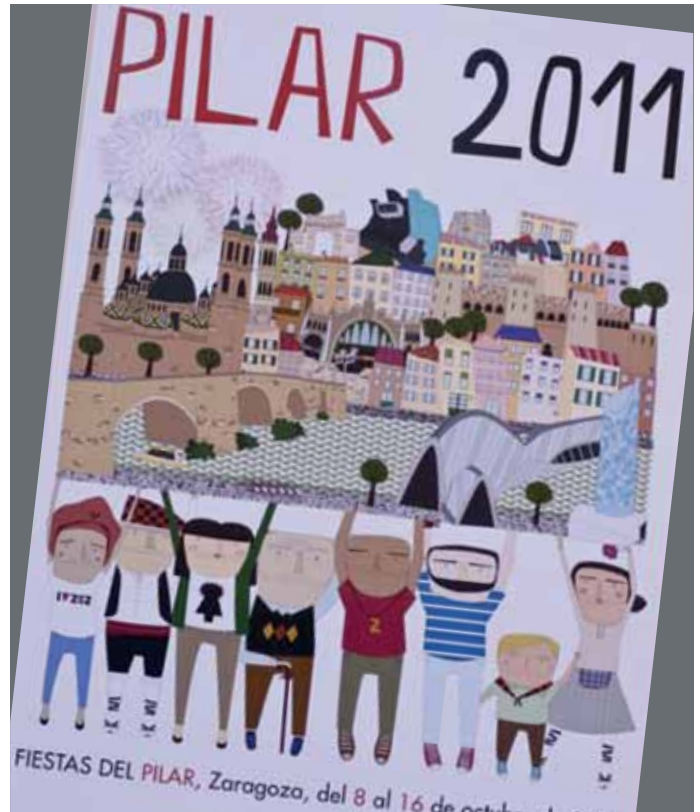


Niet alleen fiësta en siësta, maar ook hard werken!

BEW-studente Hanne Neyens trok in september 2010 een semester naar Zaragoza (Spanje). In het kader van een Erasmusprogramma studeerde ze er economie... in het Spaans: "Ik had al twee jaar Spaans gevolgd aan de UHasselt, maar moeilijke cursussen volgen in het Spaans: het was toch een hele uitdaging. Een serieuze *boost* voor mijn talenkennis, maar vlot Spaans spreken kan ik nog lang niet", lacht Hanne. "Het voordeel van een opleiding economie is natuurlijk dat er meer wiskundige vakken in je pakket zitten waardoor het taalprobleem minder in de weg zit. Mijn examens zijn dan ook goed verlopen. Alleen bij meerkeuzevragen merkte ik toch dat ik de taal nog niet tot in de finesses beheers.

Je hoort vaak wilde verhalen over Erasmusprogramma's waarin er alleen maar gefeest wordt. Ik heb zelf ook flink gefeest en gereisd tijdens mijn uitwisseling, maar ik heb toch ook echt wel moeten werken hoor. Papers schrijven en studeren tot in de late uurtjes. Dit kwam vooral door de aanpak van de gastuniversiteit. Alleen voor de *Fiestas del Pilar* gingen alle remmen los: we kregen een hele week (!) vrij op school om naar de fiestas te gaan. Over de hele stad vonden de klok rond honderden activiteiten en optredens plaats. Ik denk niet dat ik al ooit zo weinig geslapen heb als in die week. Op stap gaan tot in de vroege uurtjes en 's ochtends meteen naar een stierengevecht gaan kijken. Feesten op de beats van David Guetta en kleurrijke optochten door de stad in die typische klederdracht, bloemenoffers, ... *Fiestas del Pilar* had het allemaal!

Ik bewaar alleen maar mooie herinneringen aan mijn verblijf in Zaragoza en heb er ook echte vriendschapsbanden aan over gehouden. Ook de Spaanse *mañana-mañana*-cultuur leerde ik van heel dichtbij kennen. Op zich kan je ook in boekjes lezen dat Spanjaarden het graag rustig aan doen, dat ze 's middags een siësta houden, overal te laat komen en vreselijk laat eten. Maar als je er echt middenin leeft, dan ervaar je dat toch weer helemaal anders. Ik



heb ook mijn eigen grenzen verlegd. Helemaal losgerukt uit je vertrouwde omgeving op je strepen durven staan in een vreemde taal. Het is toch niet evident. Daar word je als persoon veel sterker van!"

Hanne Neyens, masterstudente BEW, studeerde een semester in Zaragoza (Spanje) in het kader van een Erasmusprogramma.



ZOMERSCHOOL IN MANCHESTER

Innovatieve informaticatechnologieën ontwikkelen is één ding. Ze ook doeltreffend op de markt zetten is nog wat anders. Hoe leer je studenten informatica een interessant en realistisch businessplan schrijven? En hoe geef je tegelijkertijd hun Engelse communicatieskills een flinke boost? Juist! Je stuurt ze op zomerschool naar Manchester.



Jarenlange traditie

Reeds lang voor de transnationale universiteit Limburg (tUL) officieel van start ging, werkte de opleiding Informatica van de UHasselt al samen met de universiteit van Maastricht. En ook de internationale zomerscholen kennen al een lange traditie. “Aanvankelijk namen we studenten uit Hasselt en Maastricht mee naar Texas. Dat hebben we verschillende jaren zo gedaan, maar uiteindelijk gingen we op zoek naar een goedkoper alternatief. Eerst werkten we samen met de universiteit van Salford. Vanaf vorig academiejaar is Manchester onze uitvalsbasis,” vertelt prof. dr. Marc Gyssens.

“Van een goed idee een draaiende onderneming maken”

Ondernemerschap stimuleren

“Van in het begin was het nooit de bedoeling om studenten nog meer informaticavakken te laten volgen. We wilden vooral werken aan hun zachtere competenties, de *employability skills avant-la-lettre* zeg maar.” De opleiding informatica wou een project op touw zetten waarin studenten een businessplan moesten opzetten voor een denkbeeldige, maar tegelijkertijd ook realistische onderneming. “Veel van onze studenten dromen van een eigen bedrijf. Een heel aantal onder hen realiseert dit ook echt. Vanuit de opleiding wilden

we hen bij dit business-aspect ondersteunen. Met onze zomerschool willen we ondernemerschap stimuleren. We willen onze studenten nieuwe inzichten bijbrengen en concrete handvaten aanreiken om van een goed idee een draaiende onderneming te maken.” De opleiding Informatica richt de zomerschool in als een facultatief vak van 6 studiepunten. Tweedejaarsstudenten kunnen tijdens de zomervakantie met dit opleidingsonderdeel al een voorshot nemen op hun derde jaar.

Communicatievaardigheden aanscherpen

“We hebben er bewust voor gekozen om de zomerschool te laten plaatsvinden in een Engelstalig land. Studenten informatica worden in hun studie sowieso ontzettend veel met de Engelse taal geconfronteerd. Dat we hun taal-*skills* met dit project nog een flinke boost kunnen geven, vinden we een belangrijke meerwaarde.” Studenten krijgen tijdens de zomerschool bovendien niet alleen les over het schrijven van een businessplan. Ook hun communicatievaardigheden worden aangescherpt. “Via lessen, groepsdiscussies, rollenspellen,... proberen we hun taalvaardigheid tot een hoger niveau te tillen. En dat werkt!” Op het einde van de zomerschool stelt elk internationaal groepje zijn businessplan voor aan een jury. “Bij de beoordeling slaan we twee vliegen in één klap: we evalueren niet alleen de inhoudelijke sterkte van hun businessplan, maar ook hun schriftelijke en hun mondelinge taalvaardigheid.”

Summer in Manchester

En Engels spreken moeten de Limburgse studenten wel. Elk groepje is immers een mooie internationale mix. “Vlaamse studenten werken vier weken lang intensief samen met Poolse, Nederlandse, Duitse en Britse studenten. De voertaal? Dat is Engels natuurlijk.”

In het kader van de zomerschool worden ook wekelijks bedrijfsbezoeken georganiseerd. En dan is er nog de *social secretary* die de studenten mee op sleeptouw neemt. “We vinden het belangrijk dat er niet alleen hard gewerkt wordt tijdens de zomerschool, maar dat onze studenten zich ook meteen thuis voelen in Manchester. Dat ze ook een stapje in de wereld durven zetten. De *social secretary* ter plaatse begeleidt hen tijdens excursies in het weekend en toont hen de leukste studentikoze plaatsen in de stad. Onze studenten zijn hier altijd erg enthousiast over.”

Een project in volle groei

Het internationale programma duurt vier weken. Op dit moment zijn er vier universiteiten bij het project betrokken: die van Hasselt, Maastricht, Warschau en Manchester. “We zijn van plan om dit nog verder uit te breiden en het project ook naar andere internationale partners open te trekken. Heel concreet kijken we op dit moment naar de universiteit van Mons,” aldus Gyssens. “Daarnaast willen we ook graag andere opleidingen de kans geven om in te stappen. Twee jaar geleden namen al studenten uit Beleidsinformatica (Handelsingenieur) deel en vanaf dit jaar kunnen ook andere opleidingen van de faculteit Wetenschappen instappen.”



“BOOST JE ONDERNEMERSCHAP!”

“Het idee van een zomerschool in het buitenland sprak me meteen aan. Ik wou altijd al een internationale dimensie aan mijn studieloopbaan toevoegen, maar een Erasmusverblijf vond ik wat te lang. Vier weken: dat was voor mij echt ideaal. Bovendien sprak deze zomerschool mij ook inhoudelijk heel erg aan. Twee vliegen in een klap!

Ik ben van nature tamelijk ondernemend en zet graag mijn schouders onder nieuwe projecten. In mijn tweede jaar heb ik de studentenvereniging terug nieuw leven in geblazen, ik ben voorzitter van StuRa en die business-zomerschool in Engeland paste mooi in dit traject. Het heeft mijn zin voor initiatief nog verder aangewakkerd. Ooit zou ik graag zelf een eigen bedrijf oprichten. Mijn verblijf in Salford heeft mij doen beseffen dat een goed concept alleen niet genoeg is om een zaak te doen draaien. Ik heb geleerd om kritischer na te denken: is mijn product wel precies wat de gebruiker wil? Hoe kan ik door kleinere aanpassingen beter inspelen op de noden van de consument en op die manier een groter doelpubliek aanspreken? Hoe ga ik er precies geld mee verdienen? Tijdens die zomerschool kregen we een mooi stappenplan aangereikt waarmee we meteen aan de slag konden.

Als ik terugdenk aan die zomer in Engeland denk ik spontaan aan die gezellige mix van internationale studenten uit alle hoeken van de wereld. In het studentenhuus waar wij verbleven werden veel internationale studenten ondergebracht. Niet alleen diegenen die onze zomerschool volgden. Ik vond het heel aangenaam en verfrissend om met al die verschillende culturen in aanraking te komen. Ook de *social secretary* heb ik enorm kunnen

appreciëren: ze zette allerlei activiteiten op touw en nam ons mee naar gezellige en speciale plekjes in Manchester. Zo gingen we bijvoorbeeld iets drinken in een gek café dat vroeger een openbaar toilet was geweest. Daar kom je als buitenlander zelf niet meteen terecht, natuurlijk.

Superinteressant en oprecht plezierig: zo kijk ik terug naar mijn zomerschool in Manchester. Vrienden die niet meegegaan zijn, hadden achteraf echt spijt. En terecht!”

Niels Peetermans, masterstudent Handelsingenieur in de Beleidsinformatica



Doctoraatsstudenten maken hun debuut op internationaal congres

JONGE CONGRESWOLVEN VOOR DE LEEUWEN

Doctoreren is ongemeen boeiend! Intensief onderzoek verrichten in een domein dat jou interesseert, innovatieve resultaten boeken, gepassioneerde vakgenoten ontmoeten,... Het zorgt voor bergen intellectuele voldoening. En dan is er nog de internationale dimensie, want onderzoek stopt niet aan de landsgrenzen. Jonge doctorandi schrijven internationale publicaties, ontmoeten collega-wetenschappers uit alle hoeken van de wereld en presenteren hun onderzoek op internationale congressen. Hun debuut op een internationaal congres? Dat is een onvergetelijke ervaring!



Kweekvijver voor innovatieve ideeën

Doctorandi zijn leergierig, hongerig naar nieuwe inzichten en ideeën, die ze meteen kunnen inzetten in hun eigen onderzoek. Ze zijn op zoek naar collega-vakgenoten uit de hele wereld met wie ze dezelfde passie voor hun vak delen. Congressen, in België en in het buitenland, zijn een stimulerende en aantrekkelijke kweekvijver voor innovatieve ideeën en professionele netwerken, getuigen Kathleen Mertens, Koen Smets en Kenny Vanreppelen.

Kathleen: “Mijn doctoraat gaat over de juridische bescherming van ecosystemen. Een Europeesrechtelijk en zelfs internationaal rechtelijk thema. Zo’n internationaal congres is voor mij elke keer weer enorm waardevol. Je krijgt de kans om intensief ondergedompeld te worden in wetenschappelijk werk. Je hoort er dingen die pas anderhalf jaar later gepubliceerd worden en je ontdekt waar vakgenoten mee bezig zijn.”

Koen: “Met collega’s praten over hun werk is sowieso heel anders dan hun laatste publicatie lezen. Je kan veel meer in de diepte praten over hun onderzoek, hun aanpak en resultaten. In wetenschappelijke artikels geeft men vaak ook niet het achterste van zijn tong prijs. Men beschrijft wel ruwweg, maar als je de kans krijgt om echt met hen te praten, is dat toch een serieuze meerwaarde.”

Kenny: “In een doctoraat is het steeds de bedoeling dat je iets totaal nieuws onderzoekt. En die nieuwe inzichten staan vaak niet gewoon in boeken of publicaties. Je probeert iets innovatiefs te ontdekken en daarvoor heb je andere mensen nodig die met gelijkaardige dingen bezig zijn. Door hen te ontmoeten en met hen te praten, krijg je toch elke keer weer nieuwe inzichten. Na een congres keer je weer met bergen inspiratie naar huis: je krijgt intrigerende suggesties om weer een stap verder te zetten in je eigen onderzoek.”

Koen: “Binnen onze onderzoeksgroep spreken we goed af wie naar welk congres gaat om zoveel mogelijk input te verzamelen. We willen niets missen.”

Passie voor onderzoek als cement

Kathleen: “Zelf op een congres spreken voor vakgenoten is een enorm boeiende ervaring. Meestal wijst je promotor jou op een congres dat voor jouw onderzoekdomein interessant is. Dan schrijf je een abstract en hoop je dat je uitgekozen wordt.”



Koen: “Zelf een presentatie houden op een congres is écht een ervaring. Een meerwaarde ook voor je doctoraat. Hoe vaak krijg je de kans om jouw ideeën en aanpak echt af te toetsen bij gerespecteerde vakgenoten die even gedreven met gelijkaardige dingen bezig zijn? Dat heb je echt nodig om vooruit te geraken.”

Kenny: “Mijn vrienden hier weten wel dat ik doctoreer, maar meestal hebben ze geen idee van waar ik concreet mee bezig ben. Dan is het echt fantastisch om dagen aan een stuk met internationale collega-wetenschappers heel inhoudelijk te kunnen praten over je onderzoek. Als jonge doctorandus werk je zo gepassioneerd aan je onderwerp dat je niets liever wil dan aan andere onderzoekers te vertellen waar je mee bezig bent. Je wil een *sparingspartner*, een klankbord. En dat vind je in collega's uit de hele wereld die oprecht geïnteresseerd zijn in wat je te vertellen hebt. Gedeelde passie is het cement dat bindt.”

“ Gedeelde passie is het cement dat bindt.”

Een onvergetelijke ervaring

Kathleen: “Dat debuut op een internationaal congres is onvergetelijk. Ik sprak voor het eerst op een IUCN-congres in Gent. Dat is een zeer vermaard wetenschappelijk congres waar de crème van de internationale milieurechtsspecialisten zich verzamelt. Een echte vuurdoop! Best zenuwslopend, maar de voldoening achteraf was des te groter.”

Kenny: “Mijn eerste presentatie op een internationaal congres vond nog niet zo lang geleden plaats, in Dubrovnik (Kroatië). Echt nerveus was ik niet. Je spreekt over je job, je passie waar je elke dag mee bezig bent. Heel moeilijk is dat niet, maar je wil wel indruk maken natuurlijk.”

Koen: “Als doctoraatsstudent geef je vaak ook les aan eerstejaars-

studenten. Dus je bent het op zich wel gewoon om voor een publiek te spreken. Maar presenteren voor collega-wetenschappers is toch nog wat specialer.”

Kenny: “Mijn debuut zal ik niet snel vergeten: ik won in Dubrovnik een award voor de beste paper in de categorie van mondelinge presentaties. Zo'n internationale erkenning van vakgenoten doet deugd. Dat certificaat koester ik. En met de *free waiver* ga ik volgend jaar zeker terug naar dat congres.”

Niet alleen hard werken

Koen: “Internationale congressen: een vorm van ‘academisch toerisme’? Absoluut niet! Je kiest heel bewust net die congressen uit die je onderzoek vooruit kunnen helpen, en je leert er op een heel korte periode ongelooflijk veel bij. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat het alleen maar werken is. Het is ook heel gezellig.”

Kathleen: “De avonden zijn heel speciaal en aangenaam. Er worden altijd *conference dinners* georganiseerd. En *social events*. Je krijgt de kans om dingen te gaan bezoeken, en om vakgenoten op een informele manier te leren kennen.”

Koen: “Wij maakten een boottocht langs de Griekse eilanden. Een mooi moment om bij te praten bij een frisse pint.”

Kenny: “Ook bij ons stond er een boottocht op het programma. In de baai van Dubrovnik. Echt prachtig! Op een bepaald moment verscheen er een zeer schaars geklede danseres op het dek. Vooral de Chinese collega's keken hun ogen uit. Dat was echt lachen.”

Kathleen: “In Uppsala (Zweden) werd er gezongen tijdens de *conference dinner*. Ik wist niet wat ik zag: al die vermaarde wetenschappers die een lied zongen dat typisch was voor hun land. De Australiërs zongen *Waltzing Matilda*, de Chinezen een traditioneel volkslied,... Grappig!”

Kenny: “Wij hielden een karaoke. En ik kan niet zingen, maar ook die prijs haalde onze groep binnen.”

AZIË



“Vier weken lang leven als een echte Indische”

“Een inleefstage in India: dat leek me wel wat. En dus schreef ik me vorig jaar in. Een heel andere cultuur met andere gewoonten en andere standaarden. Extreme armoede en extreme rijkdom op dezelfde vierkante kilometer. Het maakte een enorme indruk! En niet alleen op medisch gebied.

Mijn medestudenten en ik werkten in het *Institute for Indian Mother and Child* van dokter Sujit waar we heel diverse taken uitvoerden. Hoewel Indiërs in het algemeen goed Engels spreken, sprak de platelandsbevolking die wij in het instituut probeerden te helpen, vaak enkel Benghaals. En dus leerden we in het begin van onze stage wat basiszinnetjes: *Hallo, hoe gaat het met u? Waar doet het pijn?...* In de indoor-kliniek controleerden we de vitale parameters van de patiënten. In de outdoor-klinieken verzorgden we wonden en plaatsten we injecties. Wonden die ik hier in België nooit gezien heb, jonge meisjes met zware brandwonden... Al het materiaal dat voorhanden was, werd gebruikt. Steriel of niet. In India heb ik leren werken in omstandigheden die je in je verste dromen niet kan inbeelden in België.

Mijn maand in India was geen gewone stage, het was écht een INLEEFstage. Vier weken lang leefde ik als een echte Indische. Ik leefde, woonde en werkte in één van de grootste steden van de wereld. Ik nam tussen de Indiërs de stampvolle metro naar de stad en deed mijn inkopen op de markt. In het begin was dat allemaal best wat eng en was die drempel hoog, maar gaandeweg word je veel zelfstandiger en stijgt ook je zelfvertrouwen.

We leerden niet alleen de Indische bevolking beter kennen. In ons gastenverblijf logeerden alle internationale geneeskundestudenten. Dat gaf voor mij nog een extra dimensie aan deze inleefstages! Ik leerde jonge dokters-in-spe kennen uit alle hoeken van de wereld. Sommigen zijn echte vrienden geworden.”

Samira Hijit, studente Geneeskunde, ging vorig academiejaar op inleefstage naar India.



“China is niet meer weg te denken uit mijn leven”



“Na mijn studies Handelsingenieur ben ik aan de slag gegaan bij Atlas Copco. Maar na twee jaar zocht ik een nieuwe uitdaging. Ik wou naar het buitenland. Het Prins Albertfonds gaf de opstap. Dat fonds ondersteunt jonge managers om een jaar lang voor een firma in het buitenland te werken. Het werd China. Na een jaar heb ik bijgetekend bij het logistiek bedrijf Ahlers. Intussen zag ik de mogelijkheden in China.

De ondernemerszin in mij broedde. In september 2005 is Eunasco opgericht. Met zes Chinezen en een Belgische collega zoeken we goede leveranciers en doen we kwaliteitscontroles in China voor Europese bedrijven. In China zijn we de ogen en oren van de Europeanen, hun aankoopkantoor ter plaatse. Met Eunasco hebben we ook een

financiële poot in Hongkong en een vestiging in Heusden-Zolder.

Mijn internationale ervaring heeft letterlijk mijn leven veranderd. China is niet meer weg te denken uit mijn leven. Verder heb ik veel internationale contacten opgedaan die ik dagelijks kan aanspreken. Het is een ervaring die het gezichtsveld verbreedt. En dat is nodig, want als we met oogkleppen op naar de BRIC-landen kijken, dan zijn we verloren!”

Gert Gijbels, alumnus Handelsingenieur, volgde een MBA-programma aan het CEIBS (China) in het kader van het Prins Albertfonds. Hij woonde en werkte in Shanghai van 2003-2009

“Zo’n ervaring zet je als onderzoeker weer met je twee voeten op de grond”

“Handicap International Belgium (HIB) is al jaren actief in Cambodja, vooral dan in de context van preventie en hulpverlening rond de problematiek van de landmijnen. Op dat terrein boekten ze de laatste jaren veel vooruitgang. Tegelijkertijd merkten ze dat het verkeer in Cambodja steeds meer slachtoffers eiste. Ook de Wereld Gezondheidsorganisatie had intussen vastgesteld dat verkeersveiligheid in de *South-Pacific-Asia*-region een van de belangrijkste gezondheidsbedreigingen is geworden. En bij verkeersslachtoffers is er niet alleen het fysieke leed. De economische gevolgen van een ongeval zijn dramatisch en doen gezinnen nog dieper in de armoede wegzakken. IMOB en HIB sloegen de handen in elkaar en startten ter plaatse een verkeersveiligheidsproject.



Twee weken lang ben ik in Phnom Penh het lokale team gaan opleiden. Interviewtechnieken aanleren, enquêtes opstellen en afnemen, gesprekken voeren, meetings organiseren, plaatsen bezoeken, campagnes ontwerpen en beoordelen,... Samen onderzochten we de attitudes, opinies en het gedrag in het verkeer van de Cambodjaan om van daaruit strategieën te ontwikkelen voor verkeersveiligheidsacties. Mijn dagen waren van 's morgens tot 's avonds gevuld. Het was een zeer vermoeiende periode, maar tegelijkertijd oprecht verrijkend. De uitzonderlijke gedrevenheid van het lokale veiligheidsteam van HIB, het grensverleggende werk dat zij daar ter plaatse realiseren: dat maakte een diepe indruk!

Zo’n ervaring zet je als onderzoeker weer met je twee voeten op de grond. Te vaak zijn we bezig met grensverleggend wetenschappelijk onderzoek waarbij publicaties in hoog gewaardeerde wetenschappelijke tijdschriften gelden als criterium voor succes. En dat terwijl mensen ter plaatse vooral nood hebben aan zeer praktische ondersteuning en oplossingen die de verkeersveiligheid op het terrein op korte termijn kunnen vooruithelpen. Die ervaring, die confrontatie heeft mij veranderd! Nu denk ik, meer dan vroeger, na over de meerwaarde en de vertaalslag van ons onderzoek naar de praktijk. Bij elk onderzoek dat we opstarten stel ik mezelf de vraag: hoe kan dit project de verkeersveiligheid concreet vooruit helpen? Als daar geen antwoord op komt, moet de focus herbekeken worden.”

Tom Brijs, professor-onderzoeker IMOB, leidde een lokaal team op in Phnom Penh (Cambodja).

Een bruisende economie, een opportuniteit voor jonge professionals

CHINA OP JE CV OPENT DEUREN



China is booming! Het land voorziet de rest van de wereld van innoverende, goedkope en kwalitatief hoogstaande producten. De Chinese markt negeren is vrijwel onmogelijk. Zowel voor de Europese Unie als voor ons land is China immers een cruciale economische partner. Het is de markt van de toekomst en een paar jaar China op je cv legt je beslist geen windeieren. Maar hoe is het om als jonge expat in dit bruisende groeiland te wonen en te werken? UHasselt-magazine vroeg het aan oud-student TEW Jo Grosemans.

Internationaal avontuur lonkt

Jo Grosemans wou altijd al naar het buitenland. En de lokroep van groeiland China klonk almaar luider voor de jonge TEW'er. Een beurs van het Prins Albertfonds (www.princealbertfund.be) was zijn ticket naar een succesvolle carrière. Zijn studies aan de *China Europe International Business School* in Shanghai luidden een nieuw tijdperk in. "In 2002 vertrok ik met één koffer naar China om er vier maanden te studeren, en acht maanden een consultancy-opdracht af te werken. Uiteindelijk ben ik er vijf jaar gebleven", vertelt Grosemans. "Voor mij is het een fantastische ervaring geweest. Zonder twijfel de beste beslissing van mijn leven."



The China dream

China is een land in volle expansie. Het is een bruisend land waar alles mogelijk is, maar om er succesvol zaken te doen, moet je de cultuur echt goed begrijpen. Toen het land in de jaren '80 haar economie voorzichtig openstelde, kwamen de westerse bedrijven erop af als vliegen op stroop. Men verwachtte gouden bergen en die heeft men ook gevonden. Toch zijn ook veel westerse ondernemers gestrand in de wirwar van Chinese regels en gewoonten. "Niet alleen door de taalbarrière, maar ook door de enorme culturele verschillen die je moet kunnen overbruggen als je wil slagen", zegt Grosemans. "Chinese bedrijven werken op een heel andere manier dan onze westerse ondernemingen. Veiligheid is er bijvoorbeeld vaak nog geen *issue*. De Chinezen willen gewoon geld verdienen en zich helemaal niet plooiën naar allerlei westerse maatregelen. Ze regelen ook nog veel *onder tafel*. Als je als westerse onderneming de Chinese markt wil verkennen, dan moet je hier rekening mee houden. Want onze bedrijven hebben uiteraard een hele waslijst aan maatregelen en procedures die zij wel moeten volgen. Je hebt mensen nodig die zeer vertrouwd zijn met de Chinese cultuur en gewoonten, of je moet hele betrouwbare lokale mensen zoeken die banden hebben met het Westen. Anders zorgt dit voor gigantische problemen."

Een enorme drive, een razend tempo

“De kansen die ik in China gekregen heb, zijn enorm. Dat zou me thuis in Europa veel meer tijd gekost hebben. Toen ik in Shanghai aankwam, had ik nog nooit een verkoopteam aangestuurd. Als *Sales Director* voor de hele *Asia Pacific* kreeg ik heel andere verantwoordelijkheden. Investeren in een nieuwe fabriek of sluiten? Die beslissing mocht ik als 28-jarige nemen”, vertelt Jo Grosemans enthousiast. “De *drive* die in China hangt is ongelooflijk. Alles gaat er waanzinnig snel. Beslissingen die moeten genomen worden, volgen elkaar in een ijl tempo op. Vaak was er geen tijd voor overleg.

Een internationale carrière, een aanrader

“In het buitenland gaan werken? Ik zou het aan iedereen aanraden”, zegt Grosemans vastbesloten. “Het leven verandert aan een razend tempo. De tijd van *life long employment* voor één firma is lang voorbij. En de hele economie verandert. Jonge professionals moeten zich aan die gewijzigde context aanpassen. Economie is globaal. Alles is aan elkaar gelinkt. Zelfs als Limburgse KMO moet je verder durven kijken, want de *Limburgse economie* bestaat niet. Via het internet kan je heel makkelijk in Azië of Canada producten kopen en ze naar Europa verscheppen. Je moet de opportuniteiten

“ De *drive* die in China hangt is ongelooflijk. Alles gaat er waanzinnig snel.”

De moeilijke knopen... die moest ik zelf doorhakken. En die snelheid voel je aan alles wanneer je in China bent. Je ziet het ook aan het tempo waarmee gebouwen letterlijk als paddenstoelen uit de grond schieten. Soms was ik twee maanden in Korea, India, Vietnam, ... en als ik dan terugkwam van de luchthaven, herkende ik sommige plekken gewoon niet meer. Waar nog oude huizen stonden toen ik vertrok, zag ik al de fundering uit de grond rijzen voor glimmende, nieuwe kantoorgebouwen wanneer ik terugkwam. Dat kunnen westerlingen zich amper voorstellen.“

De wereld, mijn dorp

“Na vijf jaar Azië ben ik voor dezelfde firma in Amerika gaan werken. Weer een heel nieuwe job, een andere cultuur, en een heel andere manier van zaken doen dan in BRIC-land China. Vooral aan het lagere tempo heb ik mij in het begin wat moeten aanpassen. En aan het teamoverleg. In Azië was ik gewoon om heel belangrijke beslissingen in mijn eentje te nemen”, lacht Grosemans. “Op persoonlijk vlak is mijn internationaal avontuur een hele verrijking geweest. Ik heb de kans gekregen om voortdurend nieuwe en interessante professionele uitdagingen aan te gaan. Het contact met andere culturen verruimt je horizon en je wordt een stuk flexibeler. De enige constante in het leven is verandering en door op die manier in het water gegooid te worden, leer je heel goed met verandering omgaan. Je leert kansen te grijpen wanneer ze zich voordoen en haalt echt het meeste uit je leven.”

Een persoonlijke verrijking, een professionele opportuniteit

“Zo’n internationale carrière betekent ook een *boost* voor je zelfvertrouwen. Je overwint jezelf immers een aantal keer onderweg. Helemaal alleen naar de andere kant van de wereld. Het is toch niet niks”, vertelt Grosemans. “Ik was altijd wel iemand die graag de leiding nam. Als kind was ik in mijn voetbalteam bijvoorbeeld altijd de kapitein. En ook later aan de universiteit organiseerde ik bijvoorbeeld de skireis van Hermes met veel plezier. Daar begint het eigenlijk: zaken doen. Maar dat internationale verhaal heeft toch een grote impact op je persoonlijke groei. Het prikkelt je zin voor initiatief en scherpt je leiderschapsskills aan. En professioneel legt zo’n internationale wending je ook geen windeieren: vijf jaar Azië en drie jaar Amerika staat heel mooi op je cv. Het maakt dat je voor de globale *business* in aanmerking komt. Om die reden bellen headhunters mij ook vaak”

van de internationale markten zien, tegelijkertijd beseffen dat bedrijven daar anders werken en op die context inspelen. Vandaag de dag moet je altijd rekening houden met wat er gebeurt in China, India en Latijns-Amerika. Zelf werk ik momenteel in Brussel, maar ik zou nog heel graag een vervolg breien aan mijn internationale loopbaan. India staat heel hoog op mijn lijstje. Ook een groeiland, maar weer helemaal anders dan China.”



Onderzoeker in het land van de rijzende zon

JAPAN, VERFRISSEND VERRASSEND



Professor Ken Haenen was nog nooit in Japan geweest voor hij er in 2004 als FWO-onderzoeker vier maanden verbleef. Maar het land van de rijzende zon maakte een diepe indruk op hem. De enorme *drive* die overal voelbaar is, de warme vriendelijkheid van de bevolking, de unieke cultuur die zo fascinerend anders is... Sindsdien liet het land hem nooit meer los.

Vertrouwd en toch weer niet

“Mijn eerste contacten met Japan gaan helemaal terug tot 1997. Op een Europese conferentie had mijn toenmalige thesisbegeleider een interessante Japanse onderzoeker leren kennen die met dezelfde dingen bezig was als wij. Ze besloten samen te werken: zij zouden monsters maken die wij hier in Hasselt zouden karakteriseren. Precies op dat moment begon ik aan mijn doctoraat”, vertelt professor Haenen. “Van in het begin had ik een zeer fijn contact met de Japanse onderzoekers. Er ontstond een druk mailverkeer en we zagen elkaar regelmatig op conferenties. Toen ik als postdoc de kans kreeg om in Japan te gaan werken, heb ik dan ook niet lang getwijfeld. Maar echt veel wist ik niet over het land. Ik was er nooit geweest. En de onderzoekers waar ik mee in contact kwam, waren eigenlijk wat atypisch Japans.”

誰か、英語が話せますか - Does anyone speak English?

“Eerst verbleef ik een week in Tokyo voor een conferentie om dan aansluitend vier maanden in Tsukuba te verblijven. Tsukuba ligt zo'n 50 km ten noordoosten van Tokyo en is absoluut dé Japanse *science city*! Naast drie universiteiten huisvest de stad meer dan 50 onderzoeksinstellingen en een groot aantal *high-tech*bedrijven. Je verwacht natuurlijk dat zo'n omgeving per definitie erg internationaal is, met heel veel buitenlandse onderzoekers, *international book shops* en westerse restaurantjes. Maar niets was minder waar”, glimlacht Haenen. “De winkels, de eetgelegenheden,... allemaal Japans. De weinige buitenlandse onderzoekers die er verbleven, kwamen voornamelijk uit Azië. En de modale Japanner? Die spreekt alleen Japans. Zelfs in de onderzoeksinstituten kom je mensen tegen die geen Engels spreken. Op een congres spreken

ze tijdens hun wetenschappelijke uiteenzetting wel Engels, maar daar houdt het ook vaak op.”

“Die vreemdetalenkennis hebben ze ook vaak niet nodig, hè. Zelfs niet in een academische *setting*. De nood aan mobiliteit is er niet groot. In Japan zijn er maar weinig doctorandi. Elk zichzelf respecterend bedrijf heeft haar eigen onderzoeksinstituut: die snoepen de markt wat af. Dat betekent natuurlijk ook dat er veel minder concurrentie is voor betrekkingen aan openbare onderzoeksinstituten of universiteiten. Anders dan hier in Europa is mobiliteit dan ook geen criterium om een vaste positie te verwerven. Daarnaast heeft Japan als land alle mogelijke onderzoekspartners die zij zich maar kunnen wensen: de meest uiteenlopende industriële partners liggen allemaal binnen handbereik. Zij hebben quasi alle technologie en belangrijke spelers in eigen land. De nood om te gaan internationaliseren bestaat dan ook veel minder.”

Extreem vriendelijk en behulpzaam

“Op een of andere manier stoort die gebrekkige kennis van het Engels niet. Japanners zijn zo vriendelijk, gastvrij en warm. Onvoorstelbaar! Als je als buitenlander ergens een tijdje staat omdat je iets niet begrijpt, komt er binnen de kortste keren iemand op je af om te vragen of ze je niet kunnen helpen. Weet hij het ook niet, dan haalt men er nog wel een derde persoon bij. En zo gebeurt het vaak wanneer je als buitenlander de trein neemt, dat er in een mum van tijd drie Japanners rond jou staan, die alle drie enkel Japans spreken, maar vastberaden zijn om jou naar je eindbestemming te brengen. Ook in de winkels is die klantvriendelijkheid impressionant. In Japan is de klant nog altijd koning! Ze excuseren zich omdat ze jouw taal niet spreken en zijn extreem servicegericht. Alles is continu open, je boodschappen worden voor jou ingepakt of er staan aparte tafels met zakjes. Op dat tafeltje ligt ook een nat doekje, want plastic zakjes plakken nog wel eens aan elkaar en als je je vingers nat maakt, gaat dat veel vlotter. Voor elk mogelijk detail is er een oplossing. Als je lange tijd in Japan bent geweest en je komt hier dan in een supermarkt, dan is het toch even slikken hoor.”

“In de Japanse taal en cultuur bestaat *neen* niet. Dat is onbeleefd.”

“Neen” bestaat niet

“Men zegt vaak dat de Japanse cultuur gesloten is, maar als je ze wat beter leert kennen, zie je toch vooral de warmte en het respect. Ze zijn inderdaad heel anders dan bijvoorbeeld Amerikanen die jou altijd heel open op een vraag zullen antwoorden. In de Japanse taal en cultuur bestaat “neen” niet. Dat is onbeleefd. Ze hebben wel een woord voor “neen” maar dat gebruiken ze niet. Als je hen een vraag stelt, dan antwoorden ze “ja” of “misschien”. En dat kan soms vervelend zijn, want ook als iets echt niet kan, antwoorden ze nog steeds glimlachend “misschien”. Maar je leert heel snel aan hun intonatie herkennen: betekent “misschien” hier echt “misschien” of eerder “neen, en vraag dat niet meer”. “

“Ook over de Japanse werksfeer bestaan veel misverstanden. Werk is effectief heel belangrijk voor de Japanner, maar zijn hele (sociale) leven is ook rond dat werk opgebouwd. Zij doen echt alles voor hun bedrijf, maar dat geldt evenzeer zo vice versa. Vroeger was het in Japan bijvoorbeeld *not done* om mensen te ontslaan. Herstructureren OK, maar iedereen bleef in dienst. En rond Japanse autofabrieken bouwde men bijna ganse steden met scholen, dokterspraktijken, ... Als werknemer wist men: ik werk hier en dat blijft dus zo voor mijn hele leven. Bovendien zijn Japanners echte *teampayers*. In die groepsdynamiek wordt serieus geïnvesteerd. Zo gingen wij zo’n twee keer per week met het hele onderzoekslabo uit eten. Dat is heel gebruikelijk in Japan. En dat smeedt een band.”

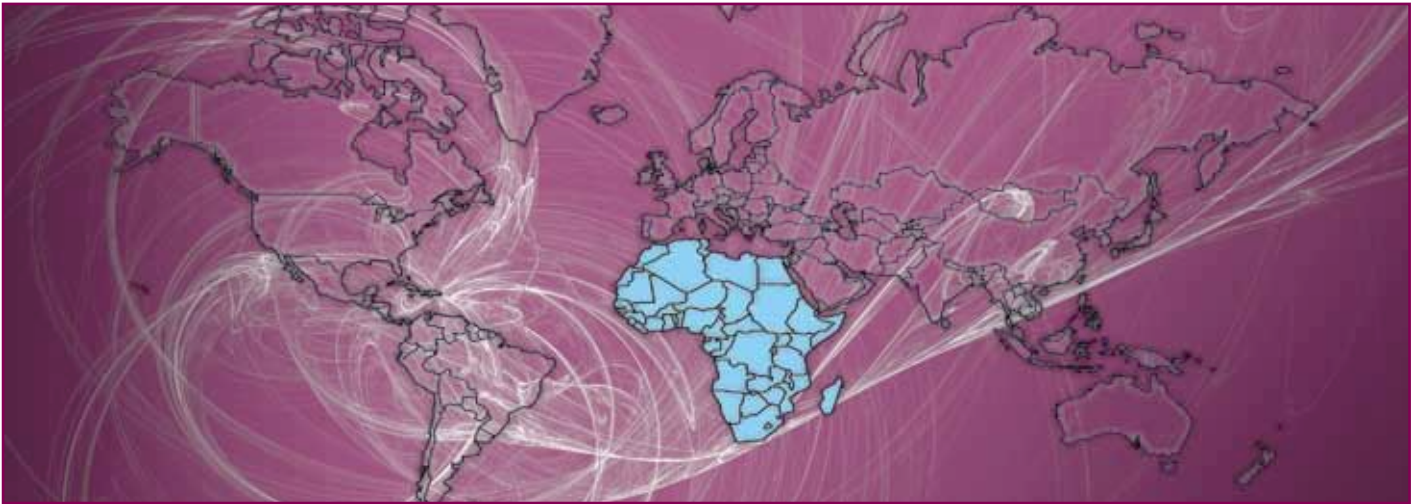
Mobiliteit, een aanrader

“Ik bewaar echt alleen maar positieve herinneringen aan mijn verblijf in Tsukuba, en de contacten die ik toen gelegd heb, zijn blijvend. Vanuit België zijn er misschien wel minder mogelijkheden om echt formeel samenwerkingsakkoorden op te zetten met Japan, maar we werken wel nog samen voor metingen en dergelijke. De universiteit Hasselt en het onderzoeksinstituut in Tsukuba hebben hun eigen specialisaties. We hebben een andere infrastructuur en gebruiken andere technologieën. Dat vult elkaar mooi aan.”

“Na mijn verblijf in 2004 ben ik al elk jaar teruggegaan voor congressen. En elke keer word ik er even hartelijk ontvangen. De hele week wordt vrolijk vol gepland met workshops en etentjes. Elke keer kijk ik er weer naar uit. Op persoonlijk vlak was die periode voor mij onvergetelijk en ontzettend verrijkend. Maar zo’n buitenland ervaring heeft absoluut ook een wetenschappelijke meerwaarde. Je leert in een totaal andere onderzoeksomgeving op een heel andere manier werken. Dat moet wel inspireren! Ik kan het in ieder geval aan iedereen aanbevelen! De doctorandi en postdoc’s die ik begeleid, probeer ik dan ook zo veel mogelijk te stimuleren om een periode naar het buitenland te gaan.”



AFRIKA



ICT- en bibliotheekinfrastructuur voor Jimma University Ethiopië

Elke zichzelf respecterende universiteit beschikt over een professioneel uitgebouwde ICT- en bibliotheekinfrastructuur. Dat vinden we in Europa heel normaal, maar in ontwikkelingslanden is dit veel minder vanzelfsprekend. “Toen ik in september 2006 voor het eerst aankwam in Jimma waren er ter plaatse slechts drie personen verantwoordelijk voor ICT”, vertelt Marc Thoelen. “Ze probeerden krampachtig een lokaal netwerk en een elementaire internetverbinding in stand te houden op basis van een draadloze lijn naar Addis, zo’n 200 km (!) verderop. De beschikbare hardware was jaren voordien ter beschikking gesteld door de Ethiopische regering en bestond uit (zeer dure) CISCO-routers en SUN-servers. Maar na de éénmalige installatie was er geen enkele opvolging, opleiding of upgrade meer gebeurd. Dramatisch natuurlijk! Een drietal servers waren niet eens uitgepakt en de minste hapering zorgde voor onoverkomelijke problemen.”

“De grootste hoeveelheid energie en financiële middelen investeerden we in opleiding. Twee technici kwamen een paar maanden naar België voor een intensieve *hands-on*-training. We leerden hen mailservers en draadloze netwerken installeren, configureren en onderhouden. Terug thuis gaven zij die kennis op hun beurt door aan zoveel mogelijk collega’s. En dat scenario herhaalden we intussen zo’n tiental keer. Het resultaat is verbluffend! Intussen bouwden men in Jimma een volwaardig modern computercentrum uit waarbinnen een 30-tal goed opgeleide technici werkzaam zijn.”

Dit VLIR-IUS-project ondersteunt de Jimma University in Ethiopië gedurende 12 tot 15 jaar.

Prestigieuze Award voor North South South-project

Goed cursusmateriaal en voldoende onderwijscapaciteit in Ethiopië ontwikkelen: dat was de belangrijkste doelstelling van het bekroonde North-South-South-project, een samenwerkingsproject van UHasselt, UGent en universiteiten in Ethiopië en Mozambique. Een 15-tal junior statistici van vijf verschillende universiteiten in Ethiopië volgden in België relevante cursussen statistiek. Samen met hun Vlaamse collega’s ontwikkelden ze adequaat cursusmateriaal voor het MSc-programma Biostatistiek aan de Jimma University. Nadien stelden ze deze leermiddelen ook open voor andere universiteiten in Ethiopië en Mozambique.

Het project dat financieel ondersteund werd door VLIR-UOS (Vlaamse Interuniversitaire Raad - Universitaire Ontwikkelingssamenwerking), zorgde ervoor dat er intensief samengewerkt werd op Zuid-Zuid- en Zuid-Noordvlak in verschillende domeinen. De maatschappelijke meerwaarde behoeft geen betoog. De prestigieuze prijs *Excellence Award in Statistical Literacy* van het Internationaal Statistisch Instituut (ISI) is een mooie bekroning van deze vruchtbare internationale samenwerking.



Stage in Mali, een les in zoveel verschillende opzichten

“Mijn stage in het ziekenhuis van Mopti zal ik niet snel vergeten. Medisch gezien is het een les in verschillende opzichten. Je komt in contact met heel specifieke ziektebeelden en ziet hoe de artsen ginder veel moeten doen met heel weinig. Hoe ze daar vaak in slagen, maar soms ook niet. En dat maakt indruk!

Ook de manier waarop ziekenhuizen in Mali omgaan met hun patiënten, past niet in ons westers referentiekader. Als patiënt heb je enkel recht op medische zorgen. Je wordt behandeld of krijgt een operatie, maar daarmee houdt het ook echt op: geen eten, geen lakens, geen kledij, je wordt niet geholpen met wassen of plassen,... Daarvoor is je familie verantwoordelijk. Als je op het binnenplein van het ziekenhuis rondloopt, zie je overal grote doeken liggen met kleine vuurtjes, emmertjes, zakken,... en heel veel mensen. Allemaal familieleden die er kamperen om voor de patiënten te koken, te wassen en te zorgen.

Maar Mali is meer dan alleen ellende en armoede. Het is een heel mooi land als je verder kijkt dat het stof op de straten. De natuur is prachtig, de mensen gastvrij, hartelijk en warm. Ze zijn ook vaak gelukkig ondanks het feit dat ze niet veel bezittingen hebben. Wat ze wel hebben, is tijd. Tijd om 's avonds gezellig samen te zitten en thee te drinken. Tijd om te praten. Tijd voor elkaar. Ze leven op het ritme van de natuur: hun dag begint als de zon opkomt en hun activiteiten vallen stil als ze weer onder gaat. 's Avonds in slaap vallen onder miljoenen sterren en 's ochtends gewekt worden door de eerste zonnestrallen en hanengekraai. Het is iets wat je echt moet ervaren.

Mijn stage in Mali was een les in met de voeten op de grond blijven en appreciëren wat je hebt, maar ook beseffen dat materiële zaken, waar wij vaak zoveel belang aan hechten, niet noodzakelijk de sleutel zijn tot geluk. Toen ik naar huis vertrok had ik echt het gevoel dat ik iets achterliet. De herinneringen en ervaringen die ik mee naar huis nam, zal ik voor altijd koesteren!”

Liesbeth Vanzeir, masterstudente Geneeskunde, liep vorig jaar stage in Mali.



Onderwijs als motor voor verandering

“Eigenlijk ben ik al van in het begin van mijn academische carrière, in 1989, met internationalisering bezig. Vooral dan in het kader van docentmobilititeit in ontwikkelingslanden”, vertelt onderzoeksprofessor Gerrit Janssens. “In de loop van de jaren ben ik minstens 9 keer in Vietnam geweest en 17 keer in Thailand om er les te geven aan internationale studenten. Gedurende een paar weken gaf ik dan een (deel van een) cursus logistiek management of projectmanagement. Je kon die mensen daar echt wat bijbrengen. En dat gaf veel voldoening!

De laatste tien jaar kwam er ook Afrika bij. In Zuid-Afrika realiseerden we belangrijk wetenschappelijk onderzoek en in Zimbabwe ging ik lesgeven aan de docenten. Daarnaast leverde ik inhoudelijk input om een masterprogramma en cursusmateriaal te ontwikkelen. Dat project in Zimbabwe is jammer genoeg in mineur geëindigd door de politieke situatie daar. Mensen werden echt arm. Er was de inflatie, ze hadden geen eten,... Het gevolg was dat vele universiteitsdocenten er wegliepen naar Botswana of Zuid-Afrika. Een doctoraatsstudent van mij werd plots aangesteld als departementshoofd. Totale chaos! En een drama voor de student in kwestie, want zijn doctoraat geraakte natuurlijk niet af binnen het VLIR-UOS-project. Via een *Short Research Stay* haalde ik hem in het najaar van 2011 voor drie maanden naar onze campus. Hier kan hij in die periode zijn doctoraat verder afwerken.

Ik doe dit soort van dienstverlening niet uit academische overwegingen, maar puur vanuit mijn hart. Wij bezitten de ervaring, de kennis en de middelen. Ik vind het belangrijk dat we die met het Zuiden kunnen delen. Want ik geloof dat onderwijs een verschil maakt. Goed opgeleide mensen zijn nodig om een land terug op te bouwen.”

Gerrit Janssens, professor BEW, ging lesgeven in Thailand, Vietnam, Cambodja, Zuid-Afrika en Zimbabwe.



VLIR-UOS-project maakt een verschil in Congo

GEEN DRUPPEL OP EEN HETE PLAAT!



Hugo Gevaerts werd in Kisangani (Congo) geboren als zoon van een koloniaal. In 1957, nog voor de onafhankelijkheid, kwam hij terug naar België. Gevaerts studeerde biologie en werd professor aan het L.U.C. Maar zijn liefde voor Congo ging nooit voorbij. “Wanneer ik in Kisangani land, voel ik me thuis”, vertelt de Limburgse professor-emeritus. Sinds de jaren '80 zette hij in zijn geboortestad heel wat duurzame landbouwprojecten op touw. Vandaag coördineert Gevaerts ook de universitaire projecten van VLIR in Kisangani.

“Mijn hart klopt in Congo”

“In mijn hart ben ik een Congolees. Ik ben daar geboren en ben er altijd van blijven dromen om terug te keren. Toen ik in 1980 de kans kreeg om een jaar als dierkundige te gaan werken aan de universiteit van Kisangani heb ik niet lang getwijfeld”, vertelt Gevaerts gepassioneerd. En één jaar werd al snel tien jaar. De professor-emeritus werd door zijn zwarte collega's als hun decaan verkozen. Maar het land was veranderd. Met lede ogen zag hij aan hoe het regenwoud, dat ooit Kisangani omringde, almaar verder gekapt werd. Door bedrijven, maar ook door de bevolking zelf. Hout was de enige brandstof voorhanden, en de boeren waren constant op zoek naar nieuwe landbouwgrond.

Geen boeren, maar jagers

“De mensen in Kisangani hebben geen landbouwcultuur. Generaties lang heeft de bevolking geleefd van de jacht en de visvangst. Maar nu valt er niets meer te jagen”, gaat de Limburgse professor voort. “Met landbouw hadden zij geen ervaring. En bosgrond is magere grond: na één of twee oogsten is hij al uitgeput, dus kapt men voortdurend verder om nieuwe veldjes aan te leggen. Onze expertise was belangrijk: voor hun voedselwinning én het milieu.” In 1988 startte Gevaerts samen met enkele collega's met de invoering van duurzame

landbouwmethoden (*agroforestry*). Ze wilden de Congolezen leren om op een ecologische manier in hun eigen voedsel te voorzien.

Schreeuw om hulp

Ook in de jaren '90 toen alle Belgen uit Congo werden teruggetrokken, bleef Gevaerts naar Kisangani gaan. Samen met zijn vrouw richtte hij de *vzw Kisangani* op. Elk jaar gingen ze minstens een maand. “Ik ben blijven teruggaan omdat het onze morele plicht was om iets te doen. Dat land schreeuwde om hulp. En we hadden daar een mooi project opgestart. Met zeer bekwame en geëngageerde lokale mensen. Maar ze hadden middelen nodig. En ondersteuning”, zegt Gevaerts. “In 1997-1998 en later van 1999 tot 2003, toen de Rwandezen het oosten van het land bezetten, heb ik in Congo echt hongersnood gezien. Uitgemergelde kinderlichaampjes. Ik dacht potverdorie dat ik in Biafra zat.” Voor Gevaerts was het ineens heel duidelijk: algemene ontwikkeling en landbouw, dat is het allerbelangrijkste. Daarmee begint het allemaal. Ervoor zorgen dat mensen in hun eigen voeding kunnen voorzien. Hen leren het veld bewerken, rijst telen, konijnen kweken, composteren en bemesten.

10 jaar vaste steun: dat is niet niks!

“Ik ben heel blij dat de universiteit van Kisangani door VLIR-UOS uitverkoren is om tien jaar onderzoeksondersteuning te krijgen. Want tien jaar vaste steun: dat is niet niks”, vertelt Gevaerts enthousiast. “Die steun is geen druppel op een hete plaat. Het maakt echt een verschil in het leven van duizenden Congolezen. Het geeft hen die duw in de rug die ze zo nodig hebben om een stap vooruit te geraken. Ze willen zo graag vooruit, en zetten zelf heel gedreven hun schouders onder onze projecten. Maar alleen kunnen ze het niet. Ze hebben begeleiding nodig. Expertise en financiële ondersteuning.”

Congolese en Vlaamse proffen slaan de handen in elkaar

De rebelse stad Kisangani staat bekend als een barometer voor heel Congo. Langzaam maar zeker gaat het er in stijgende lijn. Dankzij Gevaerts heeft de Kisangaanse universiteit goede contacten met





de Vlaamse universiteiten van Hasselt, Gent, Antwerpen, Leuven en Brussel. “Wij sturen Vlaamse proffen, onderzoekers en studenten naar Kisangani en ontvangen hier Congolese studenten en doctorandi. En zo boeken we resultaat!” Het VLIR-UOS-project dat Hugo Gevaerts coördineert, bestaat uit drie pijlers: landbouw, biodiversiteit en institutionele capaciteit. Congolese professoren die onderzoek verrichten naar duurzame landbouwmethoden en biodiversiteit, worden bijgestaan door Vlaamse universiteitsprofessoren. Met de expertise die hier in Vlaanderen voorhanden is, ondersteunt men het onderzoek dat ter plaatse opgezet wordt. Een sleutel tot succes, zo blijkt. “In Kisangani

elkaar en met de buitenwereld. Ook daarin wil VLIR zich engageren met het derde luik van het project, Universi-TIC.”

Instant effect voor lokale bevolking

“Dit VLIR-UOS-project is heel concreet. Echt gericht op de noden van de bevolking. En zo hoort het ook,” gaat Gevaerts voort. “Ik vind het belangrijk dat men in de academische wereld ook heel praktisch inspeelt op de noden van de mensen. Een paar jaar geleden bezocht ik in Kenia een enorm groot onderzoeksinstituut. De wetenschappers daar schreven publicatie na publicatie. Schitterend werk, echt waar. Maar een paar kilometer verderop waren er boeren die hun veld bewerkten zoals duizend jaar geleden. Dat begrijp ik niet. De bedoeling moet toch zijn dat wat er aan tropische landbouw onderzocht wordt, ook terugvloeit naar de gewone boerenbevolking. Dat die theorie ook effectief toegepast wordt zodat de plaatselijke bevolking daar meteen mee de vruchten van kan plukken. Anders heeft onderzoek volgens mij maar weinig zin.”

Arm, maar opgewekt

“De Congolezen in Kisangani zijn echt arm, maar het zijn ongelooflijke optimisten. Die mensen zijn altijd goed gemutst. Dat valt echt op. Als je in Brussel op een tram stapt en je hoort mensen lachen, kijk dan maar achterom. Veel kans dat het Congolezen zijn! Vorige keer ontmoette ik in Kisangani een Nederlandse onderzoekster die

“ **De bedoeling van onderzoek moet toch zijn dat de plaatselijke boerenbevolking er mee de vruchten van plukt.**”

teelt men bananen, manjok, mais, ... Men gaat na welke de beste variëteiten zijn in hun specifieke klimaat en voor die concrete bodemstructuur. Men onderzoekt hoe men de gewassen het best bemest. En hoe men het telen van gewassen en de kweek van dieren verenigt door het plantenafval te gebruiken als voedsel voor de dieren en het dierlijke mest als grondstof om de bodem te verrijken. Het zijn de Kisangaanse profs die het onderzoek uitvoeren, maar wij gaan naar ginder om onze kennis en onze expertise te delen.”

Verbonden met de buitenwereld

Ook het institutionele luik van het project vindt Gevaerts erg belangrijk: “Kisangani is jaren afgezonderd geweest, afgesloten van de buitenwereld. Daardoor was men niet in staat om nieuwe ontwikkelingen mee op te volgen. Ze moeten een serieus inhaalmanoeuvre maken op dat gebied. Professoren hebben geen laptop en internetverbinding. Als je ginder een mail wil versturen, doe je daar soms een hele voormiddag over. En dat heeft zijn consequenties. Moderne infrastructuur, omkadering en communicatie is echt nodig om onderwijs en onderzoek tot een hoger niveau te tillen. Het is belangrijk dat de onderzoekers in Kisangani in verbinding staan met

jaren in Brazilië gewerkt had. De indianen daar kennen gelijkaardige problemen: zij zijn even arm en hebben ook geen benul van hoe landbouw werkt. Het verschil zit in hun mentaliteit. De Braziliaanse indianen zijn droefgeestig en melancholisch. Ze zijn niet gelukkig. De Congolezen in Kisangani hebben ook niets, maar ze lachen en zijn altijd opgewekt!”

Vliegtuigcrash zorgt voor praktische problemen

Op dit moment ondervindt het VLIR-UOS-project wel heel wat praktische problemen. “Vorig jaar is er een vliegtuig gecrasht in Kisangani,” zucht Gevaerts. “Hierbij zijn ook medewerkers van ons project omgekomen. Het gevolg is dat onze Vlaamse professoren enkel nog op eigen risico naar Kisangani mogen vliegen. En dat is dramatisch voor het project. Ik hoop dat hier snel een oplossing voor gevonden kan worden.” Zelf laat de gepensioneerde professor zich hierdoor niet tegenhouden: “Vanaf '80 vlieg ik al naar Congo. Destijds nog met *Air Zaïre* in vliegtuigen die inderdaad niet in orde waren. Ik herinner me nog een keer dat we terug moesten landen omdat de achterdeur van het vliegtuig eraf gewaaid was. Als ik daaraan terugdenk, dan valt het vandaag nog best mee”, lacht Gevaerts.

AMERIKA



“Goed opgeleide mensen dragen bij tot de ontplooiing van een samenleving”



Dat internationalisering belangrijk is in een academische context, behoeft geen betoog. Vice-rector Onderzoek Paul Janssen hoef je in ieder geval niet te overtuigen. “Zelf ben ik in 1983 als jonge onderzoeker met een *Fulbright*-beurs naar de *John Hopkins University* in Baltimore getrokken. Een bijzonder boeiende en verrijkende ervaring! Een verblijf in het buitenland biedt zoveel voordelen voor jonge academici: je leert op eigen benen staan, groeit in je maturiteit als jonge wetenschapper en ontwikkelt een sterkere zin voor initiatief. Ook op wetenschappelijk gebied werkt het inspirerend. Je ziet een aantal nieuwe *topics*, verwerft andere inzichten en frisse ideeën waarmee je weer een aantal jaren verder kan. En dan heb ik het nog niet over je internationaal netwerk dat op die manier gestaag uitbreidt. Tijdens die periode in Baltimore ben ik ten volle gaan beseffen hoe belangrijk internationalisering is. Daarom promoot ik het ook zo bij onze jonge *tenure-track*docenten.”

Professor Janssen is internationaal heel actief. Als promotor van het *International Course Programme* (ICP) Biostatistiek komt hij veel in contact met landen in het Zuiden. En uit die contacten groeien mooie samenwerkingen. UHasselt heeft vruchtbare projecten in Kenia, een VLIR-project in Ethiopië, een onderzoeksproject met Zuid-Afrika, ... en een IUS-project in Suriname. “In zo'n IUS-project gaan we eerst goed na: wat zijn de wetenschappelijke noden van de universiteit? Hoe kunnen we hen helpen om hun capaciteit op te bouwen? En welke Vlaamse universiteitsprofessoren kunnen de vragen rond wetenschappelijke *uplifting* beantwoorden? Het gaat steeds om onderwerpen die belangrijk zijn om de economie van dat land te verbeteren en de armoede te verminderen. UHasselt kan via het vak statistiek een zinvolle insteek leveren”, vertelt de vice-rector.

“In Suriname draaien we mee in het masterprogramma. We ontwikkelden cursusmateriaal op hun maat en zijn die cursus ook ter plaatse een aantal keer gaan doceren. De bedoeling is uiteraard dat we hen hiermee impulsen geven waarmee ze nadien zelf aan de slag kunnen. We willen ervoor zorgen dat ze voldoende getrainde statistici afleveren om uiteindelijk zelf hun ontwikkeling in handen te nemen. Op die manier hopen we echt bij te dragen tot de opbouw van dit land. Want goed opgeleide mensen maken het verschil!”

Paul Janssen, vicerector Onderzoek, oud-Fulbright-student, promotor van International Course Programme Biostatistiek en drijvende kracht achter heel wat VLIR-projecten van de UHasselt.

Volg je dromen en denk groot!

Stage lopen in Washington D.C., les krijgen van Amerikaanse politici en persleiders,... Dat klinkt als een droom, maar voor oud-student Informatica, Robin Marx werd het vorig jaar realiteit. Hij sleepte een beurs van de Vlaamse overheid in de wacht en trok naar Washington D.C.. Als stagiair-webdeveloper bij *ElectionMall Technologies* hielp hij sites en online systemen ontwerpen voor politici en verkiezingsprogramma's. Hij stapte in een druk programma van *The Washington Center*, volgde avondles, bezocht bedrijven en organisaties, schreef rapporten, zelfreflecties en woonde gerenommeerde conferenties bij. Daarnaast gaf hij als vrijwilliger vijf workshops computervaardigheden in een centrum voor volwassenenonderwijs aan mensen die nog niet wisten hoe ze een computer moesten aanzetten.

“De grootste meerwaarde van deze stage is voor mij zeker niet de pure academische vooruitgang als informaticus. Deze ervaring heeft mij vooral als mens veranderd. Ik ben anders en kritischer naar mezelf en naar de wereld gaan kijken. En de Amerikaanse spirit, *the American Dream*, heeft me te pakken gekregen. Mijn verblijf in Washington D.C. was doorspekt van het idee dat je je dromen moet volgen en dat je altijd groot moet denken. Daar blijf je heus niet immuun voor. En dat idee leeft nog steeds in mij. Door mijn

stage heb ik de inspiratie en het doorzettingsvermogen gevonden om na mijn studies een eigen zaak op te starten. Daar ga ik ook echt voor. *The sky is the limit!*”

Robin Marx, alumnus Informatica en oprichter van LuGus Studios, liep stage in The Washington Center.



Professioneel onderzoek organiseren in Peru

UNALM, een landbouwuniversiteit in Lima (Peru) wil haar onderzoeksactiviteiten professioneler organiseren en verder uitbouwen. Dankzij een IUS-project kunnen ze hiervoor tien jaar lang rekenen op substantiële steun van Vlaamse universiteiten. Ann Peters, directeur Onderzoek, ging in oktober 2010 naar Lima voor de kick-off meetings. Samen met de vice-rectoren Onderzoek van *UGent* en *VUB* en de voormalige vice-rector Internationalisering van *KU Leuven* verzorgde ze er een workshop over het onderzoeksmanagement aan de Vlaamse universiteiten.

“UNALM-collega Carmen Velezmoro is geen onbekende. Ze liep in mei en juni 2011 al enkele weken mee met de dienst Onderzoek-coördinatie van de UHasselt. Zo leerde ze de werking van onze dienst kennen en konden we samen al een voorstel uitwerken voor de organisatie van onderzoek aan UNALM. Een prettige samen-

werking,” vertelt Ann Peters. “In Peru zelf had ik echt het gevoel van ‘thuiskomen’. In een vorige job volgde ik tien jaar lang universitaire ontwikkelingssamenwerkingsprogramma's op en in die context verbleef ik dan ook regelmatig in het buitenland. Na zes jaar was ik weer terug in het Zuiden. Dat voelde verbazend vertrouwd aan.”



Zes goede redenen om naar het buitenland te gaan!

Mobiliteit...

- 1 creëert een *opening of the mind*:** het is een ervaring die jarenlang nazindert. Je wordt kritischer tegenover het vertrouwde, werkt vaker oplossingsgericht en ontwikkelt een multiculturele sensibiliteit die in een globale werkomgeving noodzakelijk is.
- 2 stimuleert innovatie en creativiteit:** de confrontatie met het onbekende, biedt waardevolle impulsen. Die ervaringen kan je niet zomaar verwerven binnen je vertrouwde context.
- 3 scherpt ambitie, excellentie en kwaliteit aan:** je durft de lat hoger leggen wanneer je jezelf meet met internationale collega's in plaats van met collega's in de thuisinstelling.
- 4 vergroot en verbreedt je netwerk:** uit blijvende internationale contacten ontstaan van samenwerkingen. En samenwerking is belangrijk, want gebundelde krachten kunnen meer.
- 5 maakt je zelfstandiger:** als je in een heel nieuwe en andere omgeving kan studeren en/of werken, word je vanzelf zelfredzaam. Het geeft ook impulsen om je carrière in eigen handen te nemen.
- 6 is noodzakelijk in de huidige globale competitiviteit:** niet elke doctorandus kan een academische carrière in eigen land uitbouwen. En de opportuniteiten internationaal zijn veel groter dan binnen Vlaanderen.

Onderzoeksmobiliteit versus gezin

DE PARADOX VAN DE ULTIEME KANS



Een beurs krijgen om vijf maanden te werken aan Yale University. Onderzoek mogen verrichten bij een topwetenschapper van wereldniveau. Het is de ultieme droom van menig onderzoeker. Voor Steven Van Passel wordt deze droom weldra realiteit. In april zet hij koers naar de States. “Ik ben ongelooflijk enthousiast en kijk er enorm naar uit. Mijn vrouw veel minder”, vertelt de jonge papa.

Onderzoeksmobiliteit als voorwaarde

Milieu-econoom, Steven Van Passel, heeft aan de UHasselt een aanstelling als *Tenure Track*, een loopbaantraject van vijf jaar voor startende professoren. Als je zo'n carrièrelijn succesvol doorloopt, dan krijg je een vaste aanstelling als hoofddocent, maar het selectiebeleid is streng en zorgvuldig. Eén van de voorwaarden die de universiteit stelt, is onderzoeksmobiliteit. “Heel concreet staat in mijn contract dat ik in de eerste helft van mijn *Tenure Track* ongeveer zes maanden in het buitenland moet verblijven aan een universiteit of een kennisinstelling met een specialisatie in milieu-economie”, vertelt Van Passel. “Hoe je dat concreet invult, bepaal je zelf. Je kan meerdere keren voor een kortere periode naar het buitenland of kiezen voor één lang verblijf. Ook waar je naartoe gaat, beslis je zelf. Veel collega's kiezen voor een familiaal vriendelijke oplossing en gaan bijvoorbeeld werken aan een Nederlandse universiteit.”

Een positief, maar complex verhaal

“Zelf heb ik er altijd van gedroomd om naar de Verenigde Staten te gaan. En *Yale University*, dat is niet niks. Het is fantastisch dat je de



kans krijgt om bij een wetenschapper met wereldfaam in de leer te gaan. Om met hem samen te werken, veel bij te leren en nieuwe inzichten te verwerven. Ik geloof ook echt in de meerwaarde van mobiliteit bij onderzoekers. Je krijgt zoveel input en frisse ideeën waarmee je achteraf weer aan de slag kan. En het zal het niveau van je toekomstige onderzoeksprojecten enkel in positieve zin beïnvloeden. Ook je internationale netwerk zal groeien. En Yale op je cv: dat zal je geen windeieren leggen. Maar het is niet alleen rozengeur en maneschijn. Een periode naar het buitenland gaan, is een complex verhaal. De weg ernaartoe is lang en bezaaid met administratieve formaliteiten. En als vader van twee jonge kinderen beïnvloedt mijn beslissing ons hele familiale leven.”

Pragmatisch of voluit?

“Mijn vrouw was van in het begin veel minder enthousiast over mijn internationaal avontuur. Logisch ook, het is mijn job, mijn passie. Maar zij heeft zelf ook een job waarin ze heel gedreven is en die ze niet zomaar vijf maanden *on hold* wil zetten. En dan zijn er nog de kinderen”, vertelt Van Passel. “Ik moet eerlijk zeggen dat ik eventjes getwijfeld heb: is het niet beter om voor de pragmatische, gezinsvriendelijke optie te kiezen? Ga ik niet beter voor een semester naar de universiteit van Tilburg waar men ook prima werk verricht in mijn vakgebied? Ik woon in Antwerpen, naar Tilburg is het 70 km, naar Diepenbeek 90. Op papier is die optie even goed. Maar eigenlijk kriebelde het bij mij toch om deze kans voluit te benutten en er een ervaring *of a lifetime* van te maken. Hoe vaak krijg je de kans om naar een topuniversiteit te gaan? En daar enorm veel te leren van internationaal gerenommeerde wetenschappers.”

Link tussen landbouwwaarden en klimaat

“Ik heb voor mezelf eerst goed op een rijtje gezet: wat wil ik eigenlijk concreet bijleren? Wie heeft er precies die ervaring die mij weer een stap vooruit kan helpen? En waar kan ik zelf ook een flinke bijdrage

leveren? Na een tijdje kwam ik bij professor Mendelsohn terecht. Een autoriteit in mijn vakgebied van wie ik heel veel kan leren. En er is ook een duidelijke link met Universiteit Hasselt: in 2009 werd hij hier eredoctor rond milieu-economie en één van onze onderzoekers is twee jaar geleden een jaar bij hem gaan werken. Ik heb hem in die context ook al ontmoet. Mendelsohn heeft in de jaren '90 een model ontwikkeld en toegepast waarin hij de link legt tussen de Amerikaanse landbouwwaarden van grond en klimaatdata. Het model maakt een inschatting van de impact van een temperatuurstijging van 2 à 3 graden op de landbouwwaarden. En dan zie je dat er regio's zijn die hierdoor een meerwaarde gaan realiseren waardoor de waarde van de gronden en de landbouwopbrengsten zullen stijgen, terwijl er andere regio's zijn die een stap achteruit zetten. Dat basismodel voor Amerika heeft Mendelsohn nadien ook al toegepast in China, Mexico, Canada,... Voor Afrika zie je dan bijvoorbeeld ook al heel duidelijk dat dit arme continent in de toekomst nog meer problemen zal krijgen. Zeer interessante materie. Maatschappelijk relevant ook. En Mendelsohn is absoluut dé wereldexpert."

Een unieke ervaring die inspireert

"In die vijf maanden dat ik in Yale zat werken, wil ik Mendelsohns model gaan toepassen voor heel Europa. Tijdens mijn postdoc werkte ik in het kader van een Europees project al met data van Europese



professor Mendelsohn

Tijdrovende voorbereiding

"Maar aan dit internationale verhaal gaat heel wat vooraf. De beursaanvragen om mee te beginnen: die slopen enorm veel tijd op. Je moet formulieren invullen, aanbevelingsbrieven opvragen, referenties verzamelen van vakgenoten waar je nooit mee samenwerkte,... In mijn geval moest ik ook een hele procedure doorlopen om die Europese data te bemachtigen: daar ben ik letterlijk maanden mee

“ **Mijn vrouw is veel minder enthousiast over mijn internationaal avontuur.**”

landbouwbedrijven. Dat zijn waanzinnig grote datasets: ze bevatten meer dan 500 variabelen per landbouwbedrijf. En dat voor alle landbouwbedrijven van de 27 lidstaten. Een schat aan informatie voor mijn onderzoeksproject! Die gegevens ga ik in Amerika linken aan klimaatdata. En Mendelsohn *himself* gaat mij hierbij inhoudelijk begeleiden. Hij heeft zoveel ervaring op dit terrein dat dit mijn onderzoek heel positief zal beïnvloeden. Ik kijk er echt naar uit om van hem te leren. En ik ben ook benieuwd hoe hun onderzoeksgroep daar georganiseerd is: hoe werken zij? Betrekken ze studenten in hun onderzoek? En op welke manier dan? Het wordt beslist een unieke ervaring waar ik enorm veel inspiratie uit zal putten!"

bezig geweest. En dan zijn er nog de formaliteiten van Yale zelf die je moet in orde brengen: weer andere documenten die je moet bij elkaar zoeken", aldus Van Passel. "Ik ben wel heel blij met de manier waarop onderzoekscoördinatie mij ondersteund heeft. Toen ik mijn FWO-aanvraag geschreven had, gaf Geert Molenberghs die zelf heel wat ervaring heeft in zo'n commissies, mij heel wat tips. Dat was een grote hulp! Maar je moet wel erg gemotiveerd zijn om deze uitdaging aan te gaan. Het kost enorm veel tijd en inspanningen om alle formele procedures te doorlopen, praktische oplossingen te vinden om je activiteiten hier niet in het gedrang te laten komen en een scenario te vinden waarin iedereen in je gezin gelukkig mee is."



Internationale samenwerking: een must voor elke universiteit

SAMEN GRENZEN VERLEGGEN



“ Voor Chileense doctorandi is het niet evident om naar België te komen. Zelfs de zon en de maan draaien hier anders.”

Internationalisering zit in zijn bloed. Zijn interesse voor andere talen en culturen kreeg hij met de paplepel mee. Reizen, nieuwe dingen ontdekken, samenwerken over de grenzen heen,... Voor Jean-Michel Rigo is het zo natuurlijk als eten en drinken. Negen jaar geleden kwam hij als Franstalige aan een Vlaamse universiteit werken. Zijn internationale netwerken bracht hij mee. Dat nauwe contact met collega-onderzoekers over de hele wereld vindt hij heel belangrijk: “Onderwijs, onderzoek, innovatie en maatschappelijke dienstverlening: alles aan een universiteit is internationaal”, klinkt het bij de enthousiaste professor.

Als Franstalige in Vlaanderen

“In mijn familie ben ik al de derde generatie die naar Limburg komt werken: mijn grootvader pendelde elke dag met de tram van Luik naar Tongeren, mijn vader werkte bij een internationaal bedrijf in Sint-Truiden en ik spoor elke dag van Luik naar Hasselt”, vertelt professor Rigo. “De cultuurverschillen tussen Walen en Vlamingen zijn veel kleiner dan men tegenwoordig in de media doet uitschijnen. De taal: dat is een ander paar mouwen. Dat was voor mij toch een serieuze uitdaging!”

Liefde voor vreemde talen

“Mijn voorliefde voor andere talen en culturen heb ik van thuis uit mee gekregen. Mijn ouders hebben voor mijn geboorte even in Congo gewoond en de internationale contacten van mijn vader kwamen regelmatig bij ons thuis op bezoek. Als kind vond ik het heel gewoon dat er nu eens een Tsjech, dan weer een Pool aan onze keukentafel zat”, lacht professor Rigo. “Mijn vader was ook een echte liefhebber van vreemde talen. Hij sprak zeer goed Engels, Nederlands en ook een mondje Duits. En wanneer hij terugkeerde uit het buitenland bracht hij telkens een paar woorden uit die taal mee. Die probeerden we dan juist uit te spreken. Dat vond ik als kind heel prettig!”

Het moet klikken

Jean-Michel Rigo is internationaal zeer actief: hij bouwde stevige netwerken op met de universiteit van Maastricht, werkt regelmatig samen met internationale collega's, is verantwoordelijk voor een VLIR-deelproject in Congo en kan al terugblikken op een vruchtbare samenwerking met Chili. “Die samenwerking met Chili is niet nieuw. Ze is heel natuurlijk voortgevloeid uit een contact dat ik al had. Jaren geleden ontmoette ik op een congres een onderzoeker van de universiteit in Concepción die zich met een gelijkaardig onderwerp bezighield. En het klikte meteen”, vertelt de professor beziel. “Samenwerkingsverbanden worden nooit zomaar uit het niets opgezet. De eerste stap is altijd menselijk contact. Daarmee begint het.”

De krachten bundelen

“Ik bleef nauw contact behouden met die collega uit Concepción. We zagen elkaar ook regelmatig terug op internationale congressen. Toen er in 2005-2006 de mogelijkheid was om een projectaanvraag in te dienen rond bilaterale samenwerking met Chili, heb ik dan ook niet lang getwijfeld. Eindelijk was er een opportuniteit om samen iets te realiseren”, aldus professor Rigo. “Daar is onze onderzoekssamenwerking begonnen. Ik ben een aantal keer naar Chili gegaan en mijn Chileense collega is naar de UHasselt gekomen, maar uiteindelijk zijn het vooral doctoraatsstudenten uit Chili die een paar maanden in België verbleven.”

Chileense doctorandi

“Drie jaar geleden zijn er twee *vers gediplomeerde* masterstudenten naar de UHasselt gekomen om vier jaar aan hun doctoraat te werken. Dat zijn echt heel goed opgeleide studenten. Supergemotiveerd en enorm leergierig! Het onderzoek in Chili staat op hetzelfde niveau als hier. Het niveau van gezamenlijke publicatie ligt even hoog dan van publicaties met Duitse of Franse collega's. Ook op het gebied van infrastructuur maakte het land een serieuze inhaalbeweging. Er zijn in Chili misschien nog steeds labo's die eruitzien

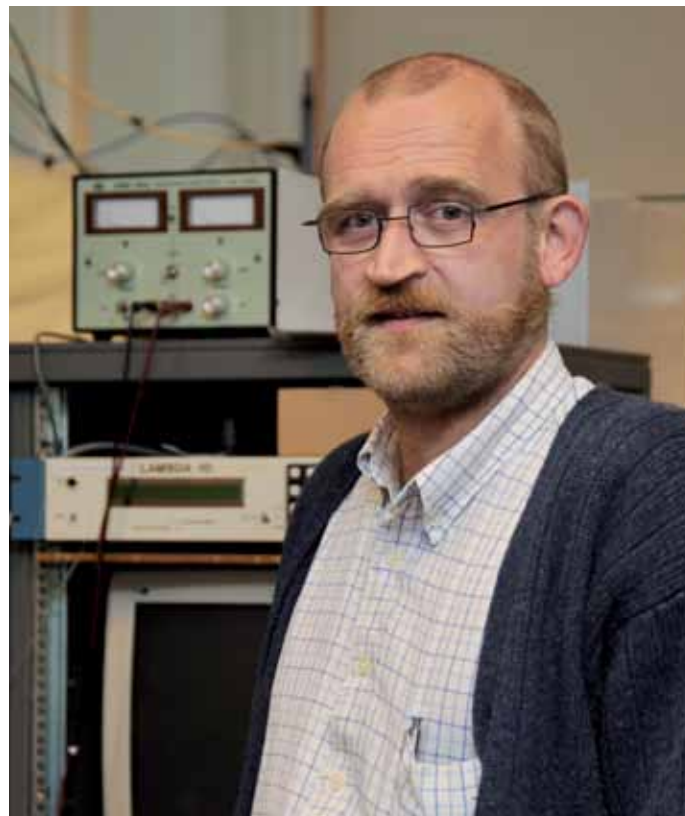
zoals onze labo's van 60 jaar geleden, maar intussen beschikken sommige universiteiten toch over even moderne faciliteiten als wij.”

Geen cultuurschok

“Toch is het voor die Chileense doctoraatsstudenten niet evident om naar België te komen. Ariel was bijvoorbeeld nog nooit buiten de grenzen van Chili geweest. Om dan als doctorandus helemaal naar Europa te komen, is toch een grote stap. Verhuizen van een Zuid-Amerikaanse gemeenschap naar een Europees land waar men geen Spaans spreekt, maar een onbegrijpelijke Germaanse taal. Een land dat op een hele andere manier functioneert, waar zelfs de maan en de zon op een andere manier draaien. Dat is niet evident”, zegt professor Rigo. “Voor mij was het geen schok om naar Chili te gaan. Ik heb er nooit het gevoel gehad dat ik echt in een totaal andere wereld terecht kwam. Sterker nog, ik vind het verschil met Zuid-Amerikaanse landen zelfs minder groot dan met Noord-Amerika. Ze spelen voetbal zoals wij, de invloed van godsdienst op de maatschappelijke organisatie is niet groter dan in Europa,... Enkel de internationale oriëntatie is nog minder groot dan bij ons. Dat merk je ook aan hun kennis van het Engels.”

Samen meerwaarde creëren

“In de nabije toekomst willen we graag een groot netwerk opzetten rond *neurosciences*. Hier in de Euregio Maas-Rijn bundelen de universiteiten van Hasselt, Maastricht, Aken en Luik al jaren de krachten. En dat levert op. Maar nu willen we ook een soortgelijk netwerk opzetten in Zuid-Amerika, zodat ook neurowetenschappelijke onderzoekers in Chili, Brazilië, Peru en Argentinië met elkaar in verbinding staan. Daar wordt uiteindelijk iedereen beter van. En dan zouden we graag ons Europees netwerk aan dat Zuid-Amerikaans platform koppelen. Samen kunnen we belangrijke stappen vooruit zetten!”



DE WERELD@UHASSELT



In 2020 zal 20% van de studenten de kans krijgen om een deel van hun studie of stage in het buitenland af te werken: dat is een mooie doelstelling! Maar ook de 80% thuisblijvers kunnen aan UHasselt een internationale dimensie aan hun studieloopbaan of onderzoekscarrière toevoegen. De universiteit haalt de wereld immers naar de campus:

“Drie maanden ononderbroken doorwerken aan mijn doctoraat”

“Ik ben naar de UHasselt gekomen in het kader van een *Short Research Stay*. Gedurende 90 dagen werk ik hier aan mijn doctoraat. Ik mag alle universiteitsfaciliteiten gebruiken en dat helpt mij enorm! Vooral de e-bronnen in de bibliotheek vind ik ronduit impressionant: ze betekenen een flinke meerwaarde voor mijn thesis. Ik hoop dat ik op het einde van mijn 90 dagen genoeg inhoudelijke input verzameld heb om mijn doctoraat helemaal af te werken.

drie maanden) zonder onderbreking door te werken aan hun onderzoeksproject. In de alledaagse onderzoekspraktijk zijn er zoveel dingen die je aandacht kunnen afleiden: thuis en op je werk. Het geeft je ook de kans om dagdagelijks in direct contact te staan met je Belgische promotor. Instructies verlopen een stuk vlotter dan via e-mail. En dat is een groot voordeel voor je onderzoek. Alles gaat zoveel sneller!”

Deze *Short Research Stay* is een absolute aanrader! Het geeft academici de unieke kans om een lange periode (in mijn geval:

Benny Nyambo, doctorandus Wetenschappen uit Zimbabwe, werkt in het kader van een Short Research Stay (prof. G. Janssens) aan zijn doctoraat.



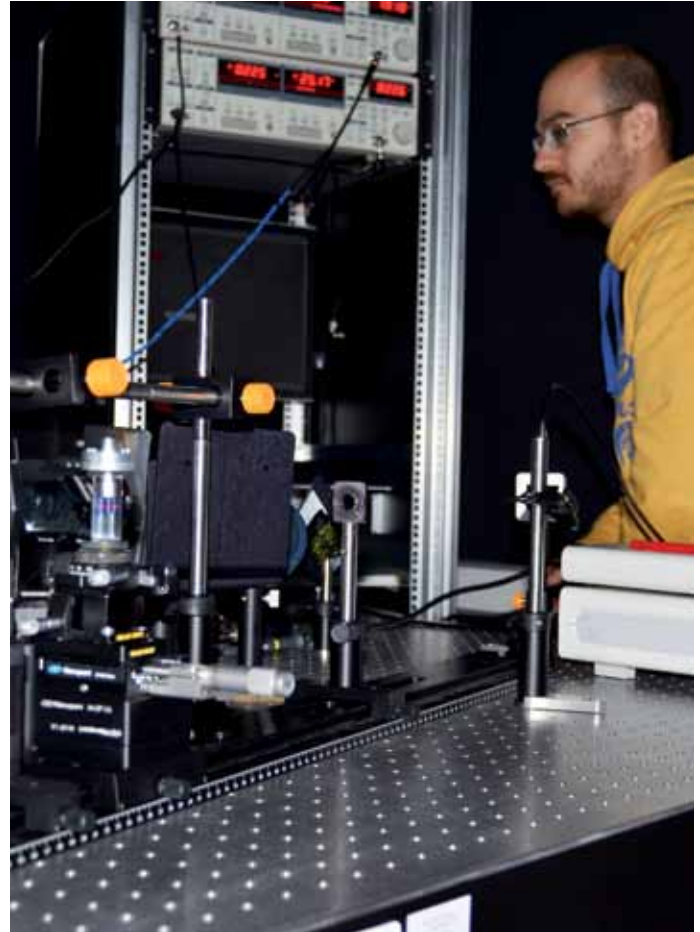
Onderzoek is per definitie internationaal

Als onderzoeker werk je immers nooit alleen. Je werkt samen met collega-wetenschappers uit de hele wereld. Wanneer je een deel van je carrière in het buitenland doorbrengt, biedt dat volgens mij alleen maar voordelen. Je leert de manier van werken en de ondernemingscultuur in dat specifieke land kennen, maakt kennis met andere technieken en bouwt een professioneel netwerk op dat in je loopbaan vaak van pas komt. Sommige experimentele laboratoriumconstructies zijn bijvoorbeeld niet zomaar overal voorhanden. Als je over de landsgrenzen heen samenwerkt, krijg je ook de kans om elkaars infrastructuur te gebruiken.

Zelf ben ik Duitse, maar ik werk intussen bijna anderhalf jaar bij IMOMEC (UHasselt) aan mijn doctoraat. Ook voordien heb ik al heel wat internationale ervaring opgedaan. Via een bidiplomeringsprogramma studeerde ik aan de universiteit van Karlsruhe (Duitsland) en aan het *Institut National Polytechnique* in Grenoble (Frankrijk). En ook nu ga ik vaak voor meetstages naar het buitenland. Vorige maand was ik bijvoorbeeld nog in Zweden.

Een buitenlandervaring? Ik zou het aan iedereen aanbevelen! Tegenwoordig kan het zo eenvoudig al tijdens je studies, in het kader van bijvoorbeeld Erasmusprogramma's. Als je een periode in het buitenland doorbrengt, verruimt dat je blik op het leven. Je wereld wordt groter, je kan je talenkennis onderweg wat bijspijkeren en leuke contacten leggen. Dat is, naast de professionele meerwaarde, volgens mij de grootste troef van elke internationale ervaring!"

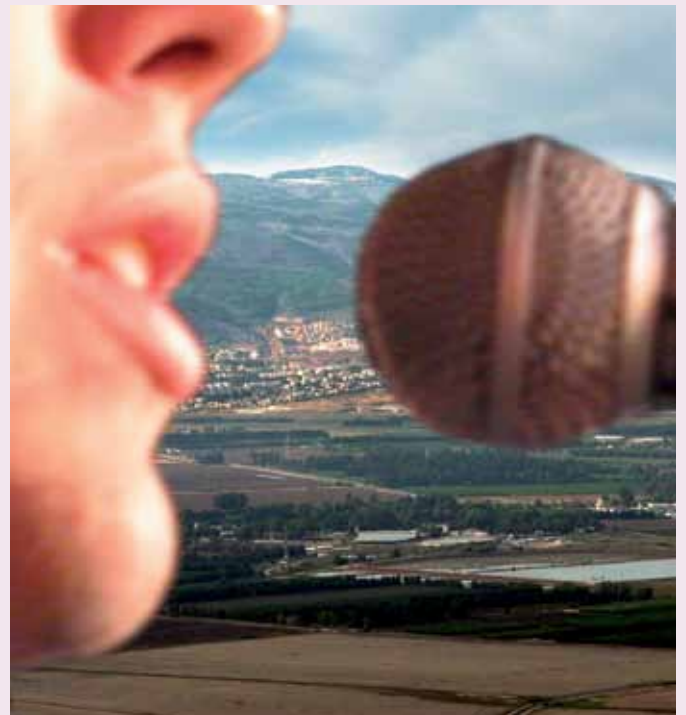
Wiebke Janssen, Duitse doctoraatsstudente verricht onderzoek bij IMOMEC-IMO (UHasselt).



Noord-Zuidvak: internationale gastsprekers maken indruk

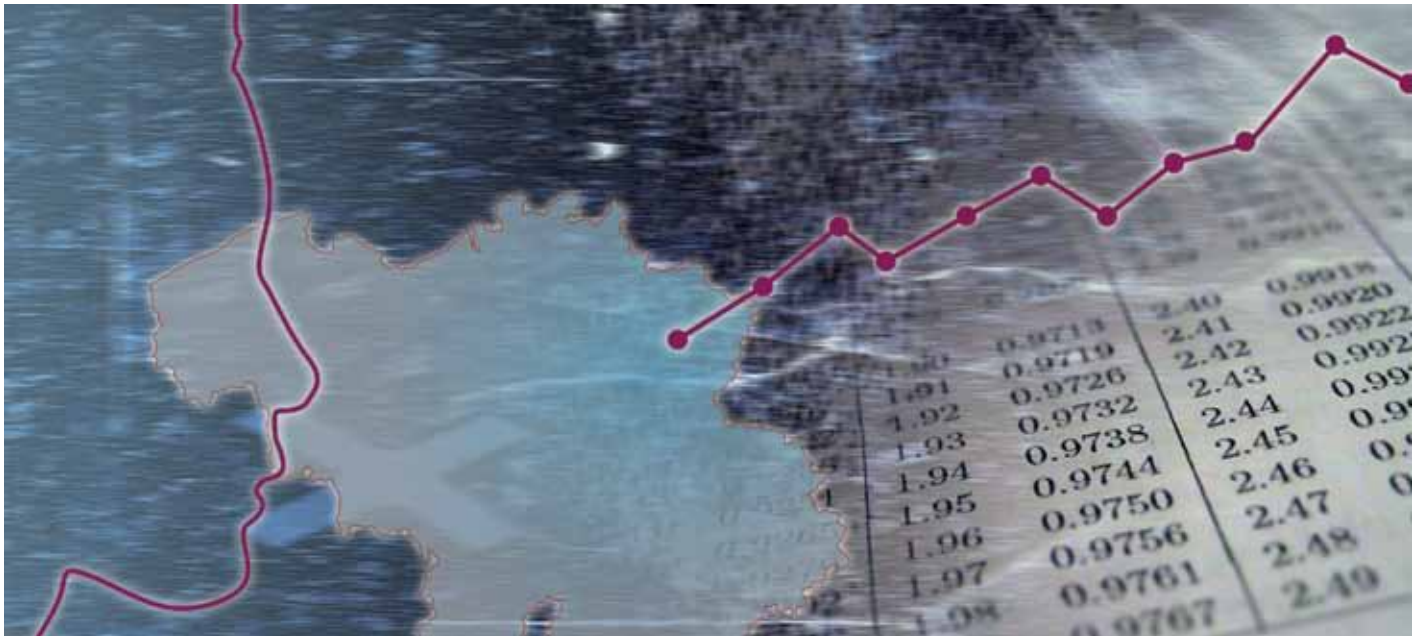
Duurzame ontwikkeling: een complexe materie in een geglobaliseerde wereld! En een interessant thema voor elke student, want het gaat tenslotte over prangende wereldproblemen. In interdisciplinaire lessen rond dit thema proberen vermaarde (internationale) gastsprekers debatten op gang te brengen over hun ervaringen in binnen- en buitenland. Alle UHasselt-studenten vanaf derde bachelor, kunnen dit opleidingsonderdeel volgen.

"Als je interesse hebt in duurzame ontwikkeling en je wereldvisie wil verruimen, vormt dit Noord-Zuidvak een grote meerwaarde binnen je curriculum", vertelt masterstudente Elke Picquet. "Het extreem gevarieerd lesprogramma, de veelzijdigheid aan informatie, de actuele topics, de gereputeerde gastsprekers en de discussies na elke uiteenzetting,... Dat werkt heel verfrissend! Het verandert ook je wereldvisie: je gaat veel genuanceerder en breder kijken naar actuele wereldproblemen!" Niels Martin, masterstudent Handelsingenieur: "De lezingen maakten een grote indruk op mij. Vooral de lezing van de medewerker van *Amnesty International* over het leven in de Palestijnse gebieden zal ik niet snel vergeten. Het zette mij echt aan het denken. Op zo'n moment besef je pas echt hoe eenzijdig de westerse media vaak rapporteren over het Israëliësch-Palestijnse conflict."



Studenten uit ontwikkelingslanden studeren *Biostatistics* aan UHasselt

“MEE BOUWEN AAN DE TOEKOMST VAN MIJN LAND”



De Engelstalige masteropleiding *Biostatistics* is uniek in België. Zelfs in Europa zijn er weinig wetenschappelijke opleidingen van dit niveau die zoveel nadruk leggen op de toepassingsgerichte aspecten uit de statistiek. Het is een VLIR-UOS-*International Course Programme* (ICP) dat ook wetenschappers uit het Zuiden wil opleiden. Via de kennis die ze hier opdoen, kunnen ze een onmiddellijke impact creëren binnen de gezondheidszorg en de voedselvoorziening in hun thuisland. Elk jaar dingen ongeveer 300 kandidaten mee naar een beurs, maar de selectie is streng en zwaar. Slechts 16 nieuwe studenten worden jaarlijks uitgekozen.

The chance of a lifetime

Victoriah (Kenia): “Toen ik hoorde dat ik naar België mocht komen om *Biostatistics* te studeren was ik dolenthousiast. Twee jaar wonen en studeren in een welvaartsland in het hartje van Europa. Dat had ik nooit durven dromen.”

Aissami (Niger): “Dit *International Course Programme* heeft internationaal een schitterende reputatie. De beurzen zijn zeer gegeerd. De opleiding staat bekend om haar topkwaliteit, de hoogstaande wetenschappelijke expertise en haar innovatieve karakter. Als je

dan hoort, dat jij bij de *happy few* bent die dit programma mag volgen, dan spring je een gat in de lucht!”

Agnes (Oeganda): “Mijn verwachtingen van de opleiding waren hooggespannen, maar ze worden stuk voor stuk ingelost: interessante, maatschappelijk relevante inhoud, gepassioneerde, ervaren docenten, een interessante mix van internationale studenten,... Het programma is zwaar en intensief, maar ongemeen boeiend. In Oeganda bestaat *Biostatistics* ook, maar de kwaliteit van ons onderwijs is helemaal niet te vergelijken.”



Alles is anders

Susan (Kenia): “Die paar maanden dat ik al in België ben, zijn voor mij al ontzettend inspirerend geweest. Het is echt een hele ervaring! Ook het cultuurverschil is fascinerend. Soms ook vreemd. Je moet alles wat je kent laten varen, want werkelijk alles is anders. De gewoonten, de professionele attitudes, het eten...”

John (Filipijnen): “Het eten vind ik hier heerlijk. Chocolade en frietjes. Mjammjam.” (*lacht*)

Trias (Indonesië): “In het begin voelt het soms toch alsof men de grond onder je voeten heeft weggemaaid. Het lijkt alsof je niets meer kan en

niets meer weet. Je gaat naar de supermarkt en herkent de producten niet. Je weet niet welke groenten je moet combineren of hoe je ze moet bereiden. En de openingsuren zijn zo stipt. Als je een minuut te laat bent, dan kan je er ook echt niet meer terecht. Gesloten is gesloten.”

Victoriah: “Ja, dat stipte intrigeert mij ook. Maar ik vind het vooral heel aangenaam. Elke keer dat ik op de bus sta te wachten, blijf ik me erover verbazen dat die bus ook echt komt, precies volgens plan.

“Belgen zijn zo ernstig. Ze nemen het leven heel serieus en werken verschrikkelijk hard.”

En ook de prijs is constant. Bij ons in Kenia kan de prijs van een bus-ticket op een uur tijd verdubbelen. En wanneer ze staken, kondigt men dat nooit netjes van tevoren aan. De chauffeur stopt gewoon in het midden van het traject. Dan moet je maar te voet verder.”

Susan: “Ja, en geen fietsen in Kenia. Dat heb ik hier geleerd. Ik ben verschrikkelijk vaak gevallen, maar nu vind ik het heerlijk. Die wind door mijn haar. Dat is echt genieten!”



Let it snow!

Agnes: “Maar het is hier wel koud. Dat vind ik het ergste! Vorig jaar toen ik hier pas aankwam, hoopte ik nog om sneeuw te zien. Want dat sprak echt tot mijn verbeelding. Ik kende het alleen van foto's en films. Waanzinnig nieuwsgierig was ik: ik wou weten hoe het eruitzag, en hoe het voelde, maar na twee dagen had ik er genoeg van.”

John: “Allez Agnes, ik ben er zo benieuwd naar. Ik hoop echt dat het snel gaat sneeuwen.”

Trias: “John, sneeuw is echt koud. Geloof me, je wil het gewoon niet weten!”

John: “Jullie seizoenen vind ik sowieso verbluffend. Ik heb letterlijk al duizenden foto's gemaakt van bladeren die verkleuren. Van groen over oranje naar bruin. Zo mooi. Fantastisch!”

Belgen zijn vreemde wezens

Susan: “Belgen zijn wel vreemde mensen. Heel gesloten. Echt geen gemeenschapsmensen zoals Afrikanen.”

Aissami: “Ik denk dat Belgen effectief de moeilijkste mensen zijn om contact mee te leggen. Als je jullie aanspreekt en iets vraagt, dan zijn jullie vriendelijk en zeer behulpzaam. Maar zelf de eerste

stap zetten,... dat gebeurt echt maar zeer zelden.”

Agnes: “Dat vind ik ook. In Oeganda zijn de mensen gastvrij. Men spreekt mensen aan op straat, maakt een babbeltje of nodigt hen uit om iets te komen eten of drinken. Dat heb ik hier nog niet gezien.”

Trias: “Maar eens je een Belg echt kent, is hij wel een echte vriend. Mijn kotbaas bijvoorbeeld is een schat. Zoals hij voor mij in de weer is.... Ongelooflijk!”

Victoriah: “Ik vind Belgen vooral heel ernstig. Ze nemen het leven heel serieus en werken verschrikkelijk hard. Je ziet dat ook aan de Belgische studenten in onze opleiding. Ze zijn zo vreselijk efficiënt en altijd schitterend voorbereid. Elke minuut van de dag is nuttig ingevuld. Nooit hangen ze gewoon wat rond.”

Aissami: “Dat vind ik soms jammer. Ik ben vaak jaloers op jullie schitterende infrastructuur, de computerfaciliteiten en transportnetwerken, maar studeren aan een Afrikaanse universiteit is wel een stuk gezelliger. Het sociale is bij ons heel belangrijk. Belgen komen netjes naar de les, bereiden hun lessen voor, eten en gaan slapen. Wij maken tussendoor veel meer plezier.”

De toekomst is mooi

Victoriah: “Ik ben echt blij met de kansen die ik krijg en wil in Kenia heel graag in een medisch onderzoeksinstituut gaan werken. Ik wil mijn land mee de vruchten laten plukken van de kennis die ik hier opdoe, en écht een verschil maken. Er is bij ons nog zo veel werk.”

John: “Ik wil ook echt mijn land mee helpen opbouwen. Misschien eerst nog wat verder studeren of een doctoraat behalen.”

Susan: “Onderwijs: daar ligt volgens mij een heel belangrijke uitdaging voor ontwikkelingslanden. Nu ik hier gezien heb wat jullie op dat terrein verwezenlijken, wat het niveau van jullie opleidingen inhoudt, wil ik graag de opleidingsprogramma's in Kenia mee vorm geven zodat ook jonge Kenianen van kwaliteitsvol onderwijs kunnen genieten. Ik wil de kennis die ik hier vergaard heb, doorgeven aan generaties van nieuwe studenten.”

Aysami: “De medische sector. Dat is mijn droom omdat daar volgens mij de behoefte het grootst aan is in Niger. Het liefst wil ik werken bij een internationale organisatie die statistische gegevens uit epidemiologische of klinische studies beheert. Dat zou mij enorm gelukkig maken.”

Trias: “Ik wil ook graag in de medische sector aan de slag. Door hier in België te komen studeren, is me dat nog duidelijker geworden. Als je ziet hoe jullie gezondheidszorg uitgebouwd is, hoe ziekte niet noodzakelijk tot armoede leidt, dan inspireert mij dat mateloos. Daar heeft mijn land nog waanzinnig veel van te leren.”

Agnes: “Ik geloof graag dat gemotiveerde professionals zoals wij in hun thuisland een verschil kunnen maken!”

Verkeersveiligheid, een internationaal issue

VERKEERSONGEVALLEN REMMEN DE ONTWIKKELING VAN EEN LAND



Het laatste decennium is verkeersveiligheid een echt issue geworden. Logisch, want volgens de VN eist het verkeer per jaar ongeveer 1.3 miljoen doden wereldwijd. De Wereldgezondheidsorganisatie schat dat het verkeer tegen 2030 de vijfde belangrijkste doodsoorzaak zal zijn. Maar dit stijgende probleem treft vooral ontwikkelingslanden. Met het Kort Opleidings-Initiatief (KOI) *Road Safety in Asian and Latin American Countries* wil IMOB lokale medewerkers opleiden om de verkeersveiligheid in hun land heel concreet te verbeteren.

Fysieke, emotionele en economische gevolgen

“Verkeersongevallen hebben een hoge kostprijs. En dat weegt enorm op de ontwikkeling van een land”, vertelt professor Geert Wets, directeur van IMOB. “Ongevallen resulteren niet alleen in fysiek, sociaal en emotioneel leed. In ontwikkelingslanden zijn de slachtoffers ook vaak de enige kostwinnaar in het gezin. Die economische gevolgen van verkeersongevallen zijn vaak dramatisch: gezinnen zakken hierdoor nog dieper in de armoede.”

Groeiende economie = stijgende verkeersonveiligheid

“Het is logisch dat die Aziatische landen meer getroffen worden door verkeersongevallen. Naarmate de economie groeit, stijgt ook de mobiliteit. Als je twintig jaar geleden in China rondliep, zag je nauwelijks auto's. Dat is vandaag de dag heel anders. Het is niet verwonderlijk dat daar nu ook veel meer verkeersongevallen gebeuren. En die toenemende motorisatiegolf heeft zijn piek nog niet bereikt. Dat die piek er zal komen, staat buiten kijf. Dat is hier in het Westen ook gebeurd in de jaren '70. Maar we moeten proberen die top wat af te vlakken. Daarom is het belangrijk dat we onze ervaringen met hen delen. Uit die idee is ons Kort Opleidingsinitiatief (KOI) *Road Safety in Asian and Latin American Countries* ontstaan.”

Handvaten voor de praktijk

“Intussen is het de vierde keer dat we deze veertiendaagse opleiding georganiseerd hebben. Het is geen puur wetenschappelijk

programma. We richten ons echt tot mensen op het werkveld zelf. Mensen die het ook effectief in de praktijk moeten brengen. Onze deelnemers werken in de ambtenarij, in studiebureaus, bij ngo's als Handicap International,... Het gaat ons echt om de valorisatie van *Road Safety*. Hoe kan je die wetenschappelijke bevindingen vertalen naar de praktijk? Hoe kan je concepten uitdenken voor infrastructuur, handhaving en gedragsverandering?”

Andere noden, andere oplossingen

“We zijn zelf op het terrein een aantal dingen gaan bekijken, want het volstaat uiteraard niet om onze Europese concepten gewoon toe te passen op hun specifieke situatie. De wereld is daar soms toch een beetje anders. De context is anders. Hun noden zijn dat ook. Op het gebied van infrastructuur moet hun basisnetwerk nog volledig uitgebouwd worden. Dat gebeurde hier in de jaren '50 en '60. Hoe maak je de wegen leesbaar? Uit onze voorbeelden putten zij inspiratie. Maar verkeersveiligheid gaat om veel meer dan enkel maar infrastructuur. Je moet ook oog hebben voor het gewenste gedrag van mensen in het verkeer en voor het afdwingen van die regels, voor handhaving. Dat gaat om eenvoudige dingen als een gordel dragen, alcohol, snelheid,... Thema's waarrond we hier in België ook al jaren sensibiliseren, maar in die landen is die zogenaamde *safety culture* nog onbestaande. Mensen zijn zich er vaak nog niet van bewust dat hun gedrag een probleem is.”

De koning draagt een helm

“In Cambodja zijn verkeersongevallen met brommertjes een groot probleem. Eén van de meest efficiënte manieren om de schade te beperken, is een helm dragen. Maar het is niet evident om dat af te dwingen. Op een bepaald moment heeft de koning van Cambodja op tv een helm gedragen. In dat land is de koning een heel belangrijk figuur waar iedereen veel respect voor heeft. En dan werkt dat! Dan is dat een mooie manier om die *safety culture* stilaan naar voor te schuiven”, aldus professor Wets. “Ook qua handhaving heerst er vaak een totaal andere cultuur”, zegt Nadine Smeyers. “Som-mige deelnemers zijn echt verbaasd als ze zien dat mensen hier stoppen aan een rood licht. En dat terwijl er toch geen politieagent naast staat om te controleren. Ze hebben dus nog een hele weg af te leggen.”

Geen mirakeloplossing

“Verkeersveiligheid is een geleidelijk proces. Er bestaat geen mirakeloplossing. Maar met onze KOI willen wij toch de nodige impulsen geven. *Good practices* naar voren brengen, die inspireren. We nemen hen mee naar Gent, Antwerpen of Maastricht zodat ze op het terrein zelf kunnen zien hoe wij bepaalde problemen hebben opgelost, of welke constructies ook hier tot problemen leiden. Op het einde van de cursus moeten ze in groep ook altijd een concrete *case study* maken en hun theorie vanuit een aantal goede voorbeelden vertalen naar een specifieke situatie in hun land. Dat is een zeer waardevolle opdracht. Dan zie je ook dat ze echt veel leren van elkaar. Want hoewel veel landen erg ver uit elkaar liggen, kampen ze vaak met gelijkaardige problemen.”

“**Mensen zijn zich er vaak nog niet van bewust dat hun gedrag een probleem is.**”

Verkeerskunde, een internationaal verhaal

“Naast de KOI hebben wij ook een *distance learning* masteropleiding met een zeer internationaal karakter”, vertelt Nadine Smeyers. “De deelnemers zijn boeiende mensen die werkzaam zijn in de verkeerspraktijk. Een internationale mix van ervaringsdeskundigen. Ze volgen het hele programma in afstandsonderwijs en volgen

“Ik ben oprecht blij en dankbaar dat ik de kans kreeg op dit programma te volgen. Een ervaring van onschatbare waarde! Ik vond in de opleiding een forum waar ervaringen, bekommernissen en best practices konden gedeeld en uitgewisseld worden. De lesgevers waren echte toppers!

De inzichten die ik in België heb opgedaan, heb ik – voor zover de financiële en institutionele middelen dat toelieten – zo snel mogelijk geïmplementeerd. Zo ontwikkelden we al een databasesysteem voor ongevallen en hielden we een verkeersaudit, geheel volgens

elk semester één week gezamenlijk les. Telkens aan een andere partneruniversiteit: in België, Nederland, Slovenië en Spanje. Dat internationale karakter is een grote meerwaarde, voor de deelnemers én voor onze opleiding. Stilletjes dromen we ook van een gezamenlijk masterprogramma met de universiteiten van Hasselt, Aalborg, Lund en Vilnius. We dienen ons projectvoorstel in bij *Erasmus Mundus* en duimen voor een goede afloop.”

Verkeerskunde, ook een uniek UHasselt-verhaal

“De bachelor- en masteropleiding Verkeerskunde is nog relatief nieuw. Sinds 2004 bieden we ze aan de Universiteit Hasselt aan. Na acht jaar is ze nog steeds uniek in Vlaanderen. Toch is ze noodzakelijk, want ook al boekten we in Vlaanderen op vlak van verkeersveiligheid en mobiliteit de voorbij jaren vooruitgang, er wachten ons nog immense uitdagingen op dit terrein. In de leeftijdsgroep van 15- tot 29-jarigen blijft verkeer nog steeds doodsoorzaak nummer één. En ook het milieu, de leefbaarheid in de steden en het bedrijfsleven gaan meer en meer gebukt onder problemen die voortvloeien uit het toenemende verkeer.

De opleiding Verkeerskunde houdt de vinger aan de pols en leidt multidisciplinaire verkeerskundigen op die in staat zijn om die problematiek vanuit verschillende invalshoeken te benaderen. Dankzij een breed vakkenpakket krijgen de studenten inzicht in het menselijke gedrag, de technische mogelijkheden en randvoorwaarden, economische aspecten, geldende procedures en wetgeving, en het creëren van publiek draagvlak”, zegt professor Wets. “Ook binnen de BaMa-opleiding beperken we ons niet tot de Vlaamse situatie, maar kijken we voortdurend naar de meest recente internationale ontwikkelingen. In verkeerskunde is die internationale dimensie immers ontzettend belangrijk. Kijken hoe anderen gelijkaardige problemen aanpakken, werkt altijd inspirerend. Ook hier in België kan het nog veel beter. Als je weet dat de verkeersrisico's in Nederland maar de helft bedragen, dan is er ook hier nog werk aan de winkel.”



de regels van de kunst. Op dit moment werken we intensief aan sensibiliseringscampagnes. Hiervoor bundelen we de krachten met het departement onderwijs en met lokale privé-organisaties. En in het *Masterplan Transportation* besteden we veel aandacht aan verkeersveiligheid. De opleiding *Road Safety* betekende dus niet alleen voor mij persoonlijk een serieuze meerwaarde: onze wegen hier worden er ook echt veiliger van!”

Mrs Riza Marie Paches, Project Development Officer,
Santos City Transportation and Traffic Management, Filippijnen

UHASSELT IN ACTION

Euregio ontdekt Limburgse kennisinstellingen

De Eindhovense ondernemersclub WTC-E Zakensociëteit organiseert jaarlijks een netwerk over de grenzen. Ditmaal kozen ze voor de Limburgse hoofdstad Hasselt. Limburg heeft immers de sterke ambitie om samen met haar partners over de grenzen heen dé Technologische Top Regio van Europa te worden. Op 9 december maakte de Eindhovense ondernemersclub daarom kennis met de Limburgse kennisinstellingen.

Op donderdag 15 december zakte een delegatie van DSP Valley vzw af naar de UHasselt om er te netwerken. Hier kregen ze een presentatie van de Tech Transfer UHasselt, gevolgd door 2 presentaties van de UHasselt spin-offs Tinkertouch en Androme. Vervolgens ging het gezelschap maar al te graag de demo's bij EDM bezichtigen.



250 000 euro voor jonge UHasselt-onderzoekers



De Vlaamse universiteiten krijgen een subsidie van 4 miljoen euro om de loopbaan van jonge onderzoekers aantrekkelijker te maken. Het besluit van de Vlaamse Regering bepaalt dat ze de subsidie kunnen gebruiken om jonge onderzoekers training aan te bieden, hen beter te begeleiden in hun carrière, internationaler te werken en meer samen te werken met andere Vlaamse universiteiten. Waarom investeren? Minister Ingrid Lieten laat er geen twijfel over bestaan: "Het is cruciaal om te investeren in de carrière van jonge onderzoekers. Als wij van hen verlangen dat ze onze kennisbasis vergroten en Vlaanderen als kenniseconomie mee opbouwen, zijn wij hen een goede basis voor hun toekomstige carrière verschuldigd."

De UHasselt mocht in 2011 rekenen op een budget van 250 000 euro. Het is de bedoeling deze financiering opnieuw toe te kennen vanaf 2012. Voor de besteding van het budget kan de UHasselt haar eigen accenten leggen. Deze sluiten mooi aan bij drie beleidskeuzes, die de Raad van Bestuur eerder al goedkeurde. Het gaat om de oprichting en de werking van de UHasselt Doctoral schools, het onderzoeksbeleidsplan 2011-2015 en de HR-strategie van de universiteit Hasselt. Hiervoor kreeg de UHasselt afgelopen zomer nog het label 'HR Excellence in Research' van de Europese Commissie.

Steunpunt Gelijkekansenbeleid kiest opnieuw voor SEIN

Tien jaar lang speelde SEIN – Identity, Diversity & Inequality Research een belangrijke rol in het Steunpunt Gelijkekansenbeleid. Dat is één van de steunpunten voor beleidsrelevant onderzoek die door de Vlaamse overheid gefinancierd worden. SEIN slaagde er in om opnieuw geselecteerd te worden voor de derde termijn van het Steunpunt Gelijkekansenbeleid. Dit termijn ging op 1 januari van start, dit keer in een consortium met alle Vlaamse universiteiten. Patrizia Zanoni, directeur van SEIN: "De volgende jaren zullen we ons focussen op onderzoek naar gender, een thema waar we bij SEIN heel veel expertise in hebben. We onderzoeken bijvoorbeeld de impact van de aanwezigheid van vrouwen in de Raden van bestuur van beursgenoteerde bedrijven. Handicap vormt de volgende jaren een nieuwe uitdaging. We starten immers ook met een doctoraat over de ervaringen van personen met een handicap op de arbeidsmarkt." De overheid koos ervoor om vanaf dit jaar het

onderzoek over inburgering en integratie van etnische minderheden onder te brengen in een apart Steunpunt. Binnen dat Steunpunt zal SEIN een onderzoek uitvoeren over het ondernemerschap bij personen uit Oost-Europa.



UHasselt toont expertise op Creativity World Forum



UHasselt is mee met zijn tijd! We zetten volop in op creativiteit, innovatie en ondernemerschap. En dat zag je aan onze stand op het Creativity World Forum. Het Creativity World Forum vond op 16 en 17 november plaats in de Ethias Arena. UHasselt sloeg de handen in elkaar met enkele van haar topwetenschappers, TechTransfer, studenten en spin-offs. Het resultaat? Een stand die opvalt met een levensgrote 270°-projectie-omgeving, hoogtechnologische reclamepanelen en interactieve touchscreen-toepassingen. Innovatief, impressionant, en 100% UHasselt.

De 270°-ervaring

Wou je altijd al een wielervedstrijd volgen alsof je zelf achterop een begeleidende motorfiets zit? De vernieuwde Ketnet-studio bekijken alsof je er middenin staat? Of een muziekoptreden beleven als stond je op de eerste rij? In een levensgrote 270°-projectie-omgeving kan dat allemaal. En precies dat ontwikkelen van dit soort projectie-omgevingen is de core business van het Expertisecentrum voor Digitale Media (EDM) van de UHasselt. De 270°-projectieomgeving die ze creëerden voor het Creativity World Forum, is dan ook erg indrukwekkend. En 100% eigen werk: van de volledige keten van captatie en de verwerking ervan tot het tonen van omni-directionele video op een naadloze multiprojectie-omgeving.

Hoogtechnologisch, innovatief, impressionant

Aan de UHasselt worden heel wat vernieuwende, hoogtechnologische toepassingen ontwikkeld. TechTransfer (UHasselt) begeleidt deze innovatieve technologieën van spin-offs en expertisecentra op hun weg naar de markt. Op het Creativity World Forum toonde UHasselt heel wat van die expertise in haar stand. Terwijl bezoekers

wachtten op de 270°-ervaring, konden ze het beeldmateriaal alvast bekijken op de LCD-schermen met multi-touch-functionaliteit (TinkerTouch). Ook de grote hoogwaardige reclamepanelen (Lumoza), waarin bepaalde accenten letterlijk uitgelicht worden, prikkelden ongetwijfeld hun nieuwsgierigheid. De technologie is onzichtbaar. De impact ongezien.

Games en ICT: een boost voor de erfgoedsector

UHasselt zet ook volop in op cultuur, erfgoed en IT! Op de E-Culture Fair was de universiteit betrokken partij in maar liefst zes verschillende projecten. iDiscover kenniscentrum toonde projecten waarin ze games en ICT gebruikten om de bezoekerservaring van jongeren naar een hoger niveau te tillen. Erfgoededucatie met een creatieve, innovatieve "do-it-yourself"-aanpak. Het kenniscentrum ontwikkelde onder andere games op smartphones voor "In het wiel van Odiel", en een Park Explorer iPhone-applicatie voor het Middelheimmuseum. Op de E-Culture Fair 2011 kon je beide projecten bekijken en uitproberen.



ALBERT EINSTEIN

Universiteit Hasselt. Knowledge in action

INFODAGEN 2012

Programma en inschrijven op
www.uhasselt.be/infodagen

za 10 maart van 13.30 tot 16.30 uur
za 24 maart van 13.30 tot 16.30 uur
za 21 april van 10.00 tot 13.00 uur
ma 27 augustus van 14.00 tot 17.30 uur

universiteit
▶▶ hasselt

KNOWLEDGE IN ACTION